

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 2 Ιουλίου 2000 ημέρα Κυριακή και ώρα 17.40' στην Αίθουσα 150 του Μεγάρου της Βουλής συνεδρίασε η Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης της Βουλής των Εφήβων, υπό την Προεδρία του Βουλευτή κ. Θεοχάρη Τσιόκα, με αντικείμενο τη συνέχιση της επεξεργασίας και εξέτασης των θεμάτων: Αστυφιλία-αποκέντρωση, τοπική αυτοδιοίκηση - σχέδιο "Καποδίστριας", δημοτικά συμβούλια νέων, δημόσια διοίκηση, ισότητα των φίλων, τύπος και μέσα μαζικής ενημέρωσης, δημόσια ασφάλεια-αστυνομία, αλλοδαποί, σωφρονιστικά ιδρύματα, δικαιοσύνη-θανατική ποινή, κοινωνική ανισότητα, αξιοκρατία-αναξιοκρατία, πολιτική (πολιτικοί-κόμματα-εκλογές), βουλευτές-υπουργεία-κόμματα, η Βουλή των Εφήβων, ανθρώπινα δικαιώματα, δημοκρατία της Σύνθεσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων" Ε' Σύνοδος 1999 - 2000.

Στην Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι εξής Έφηβοι Βουλευτές:

Αγαλιανός Γεώργιος (Νομός Ηλείας), Βλαχάκη Χαρούλα (Νομός Ηρακλείου), Γεροστεργιούδης Θεόδωρος (Α' Θεσσαλονίκης), Γεωργίου Μαρία (Νομός Πέλλας), Γυφτάκη Χριστίνα (Νομός Κοζάνης), Δημητρίου Μιχαήλ (Α' Θεσσαλονίκης), Διαμαντάκου Ιωάννα (Νομός Αρκαδίας), Διομήδη Καλλιόπη (Νομός Κυκλάδων), Ζαχαράκης Μελέτιος (Α' Αθήνας), Ζιλογερμανός Λουκάς (Α' Θεσσαλονίκης), Ηλιάκη Ελένη (Νομός Ρεθύμνης), Θεοδώρου Νικόλαος (Νομός Μεσσηνίας), Καραγιάννη Βασιλική (Νομός Κοζάνης), Καρακάνη Μαρία (Νομός Βοιωτίας), Κλεισαρχάκης Ιωάννης (Β' Θεσσαλονίκης), Κόλλια Δήμητρα (Νομός Ευβοίας), Κοροβέσης Λουκιανός (Β' Αθήνας), Κοτσαμάνη Κωνσταντίνος (Β' Αθήνας), Κουγιουμτζίδου Σάρα (Επικρατείας), Κουτάντε Ευαγγελία (Α' Πειραιά), Κουφού Αγγελική (Νομός Άρτας), Κωσταρέλη Βασιλική (Β' Θεσσαλονίκης), Λαμπρακάκη Κωνσταντίνα (Γερμανία), Μανωλάκη Χριστίνα (Νομός Κορινθίας), Μαυρομάτη Σωτηρία (Επικρατείας), Μελετάκη Φωτεινή (Νομός Ηρακλείου), Μελισσάρη Ιωάννα-Αικατερίνη (Νομός Χανίων), Μητρούλας Κωνσταντίνος (Νομός Ημαθίας), Μητσιοπούλου Δήμητρα (Νομός Κορινθίας), Μιχαήλ Αθηνά (Αμμόχωστος-Κύπρος), Μουρατίδου Ελένη (Β' Θεσσαλονίκης), Μουρίκης Φώτιος (Β' Αθήνας), Μπαλατά Ηλέκτρα (Α' Αθήνας), Μπεκυρά Γεωργία (Α' Αθήνας), Μπεςίνας Κωνσταντίνος (Νομός Ημαθίας), Μπούσια Μαρία (Νομός Πιερίας), Νάκος Κωνσταντίνος (Α' Αθήνας), Οικονόμου Αλέξανδρος (Νομός Κυκλάδων), Οφίδου Κωνσταντίνα (Νομός Πέλλας), Παναγιωτοπούλου Δέσποινα (Νομός Ξάνθης), Παπαγεωργίου Κυριακή (Υπόλοιπο Αττικής),

Παπαστεριανού Πηνελόπη (Νομός Χαλκιδικής), Πετροκώστα Αιμιλία (Λευκωσία-Κύπρος), Πίτρος Γεώργιος (Πάφος-Κύπρος), Πολυζωΐδου Βαϊανή (Α' Θεσσαλονίκης), Ρωμαίου Ιωάννα (Νομός Φθιώτιδας), Σβάρνα Κωνσταντίνα (Α' Θεσσαλονίκης), Σούλιος Δημήτριος (Β' Πειραιά), Σπυρίδης Κωνσταντίνος (Β' Αθήνας), Σπυρλιάδου Σοφία (Νομός Κιλκίς), Σωτηρίου Ελένη (Αμμόχωστος-Κύπρος), Ταγκαλίδου Δέσποινα (Γερμανία), Τζουάνη Ηλιάννα (Β' Πειραιά), Τσιούμα Αικατερίνη (Νομός Τρικάλων), Τσίχλη Μαριάννα (Α' Πειραιά), Φράγκου Διαμάντω (ΗΠΑ), Χαλόφτη Ελευθερία (Υπόλοιπο Αττικής), Χάρθελλ Κότε Ρομπέρτα (Καναδάς).

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Μπούσια.

ΜΑΡΙΑ ΜΠΟΥΣΙΑ (Νομός Πιερίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι κατάγομαι από την Πιερία και αντιπροσωπεύω το Α' Ενιαίο Λύκειο Κατερίνης. Μιας και προέρχομαι από την επαρχία θα αναφερθώ στα προβλήματα που αντιμετωπίζει.

Με την εμφάνιση του φαινομένου της αστυφιλίας, η ελληνική ύπαιθρος αποδυναμώθηκε και έχασε μεγάλο μέρος του έμφυχου δυναμικού της. Αυτό το κύμα της εσωτερικής μετανάστευσης οφείλεται στο αίσθημα ανασφάλειας που έχουν οι κάτοικοι, στην έλλειψη απασχόλησης αλλά και στη πτώση των τιμών των αγροτικών προϊόντων. Όμως, πολλές περιοχές έχουν σημαντικότερα προβλήματα όπως την απουσία συστηματικής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και σχολείων.

Ακούμε συχνά τα μέλη της Κυβέρνησης εδώ στην Αθήνα να μιλούν για την κατασκευή των Ολυμπιακών Έργων και για την ένταξη της χώρας στην ΟΝΕ. Την ίδια στιγμή, εμείς στην επαρχία, ακούμε και βλέπουμε τους κατοίκους των χωριών και πολύ περισσότερο των ορεινών και περιοχών και των νησιών, να παραπονούνται γιατί το οδικό τους δίκτυο είναι ανεπαρκές και επικίνδυνο και το χειμώνα η μετακίνηση είναι αδύνατη. Όμως, η μεγαλύτερη ανησυχία τους είναι ότι δεν έχουν, όχι νοσοκομείο, αλλά ούτε αγροτικό ιατρείο. Ενώ σε περίπτωση ασθένειας το κοντινότερο νοσοκομείο απέχει πάνω από 35 χιλιόμετρα. Αναφέρω και το γεγονός ότι η παροχή ρεύματος και τηλεφώνου για πολλούς από αυτούς είναι ένα μακρινό και άπιαστο όνειρο.

Η αδιαφορία του Κράτους για την επαρχία έχει οδηγήσει στη διαίρεση της Ελλάδας, η οποία έχει διαχωριστεί στην Ελλάδα του κέντρου και της επαρχίας. Το κράτος ενδιαφέρεται μόνο για το κέντρο. Θυμάται τα χωριά κατά την προεκλογική περίοδο και όπως είναι φυσικό, οι υποσχέσεις μένουν υποσχέσεις.

Συνέχεια της εσωτερικής μετανάστευσης είναι το δημογραφικό πρόβλημα. Ιδιαίτερα η Βόρεια Ελλάδα, η Ήπειρος βρίσκονται στο έλεος του Θεού. Πολλά παραμεθώρια χωριά κινδυνεύουν να εξαφανιστούν και να ερημώσουν έτσι ώστε

ο φόβος για βίαιη είσοδο των γειτόνων, που έχουν ιμπεριαλιστικές διαθέσεις να μεγαλώνει.

Πρόσφατα, ακούσαμε ότι σε αρκετά παραμεθώρια χωριά της Ηπείρου οι δήμαρχοι της περιοχής πρόσφεραν από 1.000.000 δραχμές σε κάθε γυναίκα που θα γίνεται μητέρα, σε μια ύστατη προσπάθεια για την αύξηση του πληθυσμού των χωριών που κινδυνεύουν να ερημωθούν.

Πάνω σε αυτές τις επισημάνσεις έχω να προτείνω τα εξής:

Να γίνεται δίκαιη κατανομή των πόρων της ΕΕ και να διατεθούν περισσότερα κονδύλια για την αναβάθμιση της υπαίθρου.

Να δοθούν κίνητρα για τη παραμονή των νέων στην επαρχία με την ίδρυση αθλητικών εγκαταστάσεων πολιτιστικών συλλόγων και βιβλιοθηκών με υπολογιστές και internet. Να ενισχυθούν οι αγρότες και να προστατευτούν από τις ανεξέλεγκτες αυθαιρέσεις της Αγροτικής Τράπεζας.

Να υπάρξει εξασφάλιση της σταθερότητας του αγροτικού εισοδήματος καθώς οι τιμές των προϊόντων κάθε χρόνο μειώνονται με συνέπεια οι παραγωγοί να χρεώνονται και να υποθηκεύουν την περιουσία τους στην τράπεζα, να προστατευθεί η αλιεία.

Να ιδρυθούν κλινικές στις κομποπόλεις των παραμεθορίων περιοχών και όπου αυτό δεν είναι εφικτό να λειτουργούν αγροτικά ιατρεία σε χωριά που τα έχουν ανάγκη.

Να παρέχεται ηλεκτρικό ρεύμα και τηλέφωνο στο πιο απομακρυσμένο χωριό.

Τα γυμνάσια και τα λύκεια που ιδρύονται να γίνονται σε περιοχές σχετικά κοντινές μεταξύ τους, για να μην διανύουν οι μαθητές μεγάλες αποστάσεις.

Καλύτερη αστυνόμευση και λήψη μέτρων για την ασφάλεια των κατοίκων της υπαίθρου, για να εξαλειφθεί η ανασφάλεια που τους περιβάλλει, να βελτιωθούν οι συγκοινωνίες στα νησιά και να δημιουργηθούν περισσότερα ελικοδρόμια. Η αναβάθμιση των ναυτικών επαγγελματιών κρίνεται αναγκαία και η επέμβαση του κράτους, επίσης, για να μην εκμεταλλεύονται οι πλοιοκτήτες τους κατοίκους των νησιών με τις καθυστερήσεις των δρομολογίων.

Ας μη το ξεχνάμε και να θυμόμαστε όλοι, και κυρίως οι πολιτικοί, ότι τα χωριά είναι ζωή και άνθρωποι και όχι ασήμαντες περιοχές στην επικράτεια. Είναι οι αιμοδοτές και οι τροφοδοτές των μεγαλουπόλεων για αυτό πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στα προβλήματα που τους μαστίζουν.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνα Οφίδου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΟΦΙΔΟΥ (Νομός Πέλλας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι εκπροσωπώ το Β΄ Ενιαίο Λύκειο Γιαννιτσών του Νομού Πέλλας. Ένα αίτημα στη σύγχρονη κοινωνία των πολιτών είναι η αξιοκρατία, αλλά εκτός τούτου είναι και μια από τις πρωταρχικές προϋποθέσεις για την πρόοδο της χώρας μας.

Μιας και μιλάμε για δικαιοσύνη, είναι δικαίωμα η απαίτηση της αξιοκρατίας από τους πολίτες, μα από την άλλη είναι άδικη η εφαρμογή του ακριβώς αντίθετου φαινομένου αυτού του πολυσύχναστου και ενοχλητικού, της ευνοιοκρατίας. Πόσες, άλλωστε, ήταν οι φορές που εμείς ή οι γονείς μας απευθυνθήκαμε σε κάποιο υπεύθυνο του δημοσίου και διαπιστώσαμε την κακή και παραπλανητική εξυπηρέτηση; Αυτή είναι, λοιπόν, μια από τις συνέπειες του νεποτισμού.

Η ευνοιοκρατία περισσότερο αφορά στο δημόσιο τομέα όπου ισχύει το λεγόμενο κατά πολλούς μέσο ή ρουσφέτι. Λίγοι ή και μηδαμνοί είναι αυτοί που την σήμερα ημέρα εμπιστεύονται το κράτος για τη λήψη μιας θέσης στο δημόσιο τομέα. Από την άλλη, πλειοψηφία αποτελούν οι άνθρωποι που προσφεύγουν στα πλάγια μέσα. Όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας είναι, αν μη τι άλλο, παράλογα, αφού η αξιοκρατία είναι μια βασική αρχή της δημοκρατίας. Απόρροια της ευνοιοκρατίας είναι η επιλογή στον επαγγελματικό χώρο όχι των ικανών ή των μορφωμένων ούτε αυτών που με την προσωπικότητά τους αναδεικνύουν ευθύνη και συνεργασία. Σίγουρα και αναντίρρητα, αν η αξιοκρατία είχε πρωταρχική θέση, θα εγγυώντο όλοι χωρίς ενδοιασμούς τη συνέπεια, παραγωγικότητα και αξιοπιστία. Στον εργασιακό διοικητικό τομέα δεν υπάρχουν ίσες ευκαιρίες, όπου όλοι, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι κοινωνικές διασυνδέσεις, θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν το αίσθημα δικαίου. Όμως, για το δίκαιο γίνεται λόγος, όταν δεν επιβραβεύεται το άξιο, το ικανό και το δημιουργικό.

Αναγκαίο, επίσης, καθίσταται οι πολίτες να έχουν ηθικούς ενδοιασμούς.

Οι θεσμοί θα μπορούσαν, σίγουρα, να λειτουργήσουν επιτέλους σωστά και να ελέγχονται από τους πολίτες. Στους διαγωνισμούς που κατά καιρούς γίνονται, ας ισχύσουν αντικειμενικά κριτήρια. Ας μη λείπουν ο έλεγχος και η αξιολόγηση της αποδοτικότητας και μόνον οι πραγματικά ικανοί να επαινούνται.

Γι' αυτό η εγρήγορση και η επαγρύπνησή τους θα ήταν ένα στοιχείο που θα συντελούσε στην επικράτηση της αξιοκρατίας. Τέλος, προτείνονται ποινικές κυρώσεις σε απαράδεκτες και όχι μόνον περιπτώσεις ευνοιοκρατίας. Πολλοί υποστηρίζουν ότι κερδισμένος είναι αυτός που αγωνίζεται. Αραγε και οι περισσότεροι από εμάς όσο και εάν προσπαθούμε καθημερινά για να είμαστε, αργότερα, άτομα κατοχής ενός πτυχίου, αλλά και κύρους, θα έχουμε τη θέση που πραγματικά μας αξίζει;

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αικατερίνη Τσιούμα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΣΙΟΥΜΑ (Νομός Τρικάλων): Κύριε Πρόεδρε, Έφηβοι Βουλευτές, είμαι από το νομό Τρικάλων και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο Φαρκαδόνας. Με τη σει-

ρά μου θα ήθελα να εκφράσω την άποψή μου για ένα φλέγον θέμα, για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όπως γνωρίζουμε ο άνθρωπος σήμερα έχει δικαιώματα, αλλά και υποχρεώσεις. Υποχρεώσεις που ο ίδιος τις περισσότερες φορές τις τηρεί, αλλά και δικαιώματα τα οποία σήμερα καταπατούνται από άλλους ανθρώπους εις βάρος άλλων. Χρέος κάθε ανθρώπου είναι να προστατεύει, όσο μπορεί τον εαυτό του απο κάθε υποδούλωση, να αντιδρά όταν τα ανθρώπινα δικαιώματα περιφρονούνται και να είναι έτοιμος να δρα, όταν χρειαστεί. Η αδικία αυτή πρέπει να σταματήσει. Πιστεύω ότι αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο όταν οι πιο ισχυροί που καταπατούν τα ανθρώπινα δικαιώματα συνειδητοποιήσουν ότι η ανθρωπιά είναι η μεγαλύτερη αξία στη ζωή. Να σκύβουν μέσα τους και να ρυθμίσουν τις πράξεις τους με βάση την αυτογνωσία. Ακόμα να σέβονται τις ελευθερίες, τα δικαιώματα και τις απόψεις των συνανθρώπων τους γιατί ο καθένας έχει το δικαίωμα να εκφράζει ελεύθερα την άποψή του.

Επίσης, να γίνεται έλεγχος και επιτήρηση των χώρων όπου συχνάζουν παιδιά. Να γίνεται έλεγχος στους εργοδότες για τις συνθήκες που δημιουργούν για την απασχόληση των εργαζομένων. Γιατί η εκμετάλλευση δεν τελειώνει όπως συμβαίνει με τα παιδιά των φαναριών και τους λαθρομετανάστες. Για να σταματήσει αυτή η εκμετάλλευση πιστεύω, ότι καθοριστικό ρόλο θα παίξει η καλλιέργεια πνεύματος αμοιβαίας εμπιστοσύνης και σεβασμού προς τον συνάνθρωπο ώστε να επέλθει ισορροπία. Ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ρομπέρτα Χάρθελ-Κοτέ.

ΡΟΜΠΕΡΤΑ ΧΑΡΘΕΛ-ΚΟΤΕ (Καναδάς): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, ζω στον Καναδά, μια χώρα της οποίας ο πληθυσμός απαρτίζεται σχεδόν στην πλειοψηφία του από μετανάστες. Γνωρίζοντας ότι η Ελλάδα πρόσφατα έχει αρχίσει να δέχεται μετανάστες και πρόσφυγες από άλλες χώρες κυρίως από τις βαλκανικές. Όπως γνωρίζουμε οι πόλεμοι, οι εμφύλιοι σπαραγμοί, η πολιτική κρίση, η ανεργία, η φτώχεια, οι αρρώστιες, η κοινωνική ανασφάλεια δημιουργούν κύματα μετανάστευσης και προσφυγιάς σε χώρες με ανώτερο βιοτικό επίπεδο. Η προσέλευση αυτών των ατόμων στην Ελλάδα -όπως και κάθε τι νέο- έχει προξενήσει κάποιες ανησυχίες και φόβο στους ντόπιους. Η ξеноφοβία και ο ρατσισμός είναι δύσκολο να αποφευχθούν τελείως. Συχνά τέτοια αρνητικά συναισθήματα βοηθούν στο να δημιουργηθούν στους ίδιους τους νεοαφιχθέντες άνομες ενέργειες, όπως κλεψιά, απάτη, εγκληματικότητα.

Σχετικά με τους Αλβανούς, οι οποίοι σε πολλές περιπτώσεις ερχόμενοι εδώ παράνομα με ψεύτικα χαρτιά επεδόθησαν στο εμπόριο ναρκωτικών κ.λ.π., δημιούργησαν αμέσως κάποια αντιπάθεια στους Έλληνες. Και φαίνεται ότι και οι ίδιοι σε κάποιο ποσοστό αντιπαθούν με τη σειρά τους τους Έλληνες, οι οποίοι,

παρ' όλο που είναι λαός φιλότιμος και φιλόξενος, ίσως, τους εκμεταλλεύτηκαν σε κάποιο σημείο, πληρώνοντάς τους για την εργασία τους λιγότερο από το κατώτερο όριο αμοιβής που προβλέπει ο νόμος. Αυτή τη στιγμή, όμως, μετά την καταγραφή τους και τη χορήγηση ταυτοτήτων, η κατάσταση είναι υπό έλεγχο και εργάζονται πλέον νόμιμα αλλά εξακολουθούν να είναι θύματα ρατσιστικής συμπεριφοράς και καχυποψίας, πιθανότατα λόγω της πρώην συμπεριφοράς τους στη χώρα.

Το γεγονός ότι ο αριθμός γεννήσεων σ' αυτή την κοινότητα είναι μεγαλύτερος από αυτόν των Έλλήνων, δημιουργεί το φόβο ότι, ίσως, στο μέλλον αυτό το γεγονός προξενήσει δημογραφικές συνέπειες. Υπάρχει ο φόβος ότι οι δουλειές και το δημόσιο χρήμα πηγαίνουν σ' αυτούς, αλλά ο κυριότερος φόβος είναι αυτός της αλλοίωσης της ελληνικής ταυτότητας. Πιστεύω ότι, όσοι μετανάστες και πρόσφυγες και αν υπάρχουν στην Ελλάδα, δεν υπάρχει ο φόβος αλλοίωσης, τουλάχιστον αυτής της ιδέας που λέγεται Ελληνισμός. Τίποτε δεν μπορεί να διαβρώσει τον Ελληνισμό και τον Χριστιανισμό, αφού αυτό δεν το κατόρθωσαν τέσσερις αιώνες δουλειάς στο παρελθόν. Δεν κινδυνεύει η ελληνική γλώσσα και κουλτούρα, ούτε η θρησκεία η χριστιανική στον ελλαδικό χώρο, όπως κινδυνεύει στις ελληνικές κοινότητες του εξωτερικού, που αποτελούν μειονότητες περιτριγυρισμένες από πλήθος γλωσσών και εθνικοτήτων. Εμείς οι Έλληνες ομογενείς προσπαθούμε με τα δόντια να βαστήξουμε την ελληνικότητά μας και το χρωστάμε αυτό στις οικογένειές μας και στην μητέρα Ελλάδα που δεν μας ξεχνά.

Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δοθεί στη μόρφωση και εκπαίδευση των αλλοδαπών, γιατί η μόρφωση θα τους κάνει να ευημερήσουν γρηγορότερα. Προτείνω οι πρόσφυγες και οι νέοι μετανάστες να εγκαθίστανται σε ορισμένα κτιριακά συγκροτήματα δωρεάν ή ίσως αντί μικρού χρηματικού ποσού. Το κράτος πρέπει να τους προσφέρει οικονομική βοήθεια σε μηνιαίο μισθό και δωρεάν ιατρική περίθαλψη έως ότου βρουν εργασία και σταθούν μόνοι τους στα πόδια τους. Ίσως, χρειαστεί να υπάρξει τέτοιο μέτρο για ένα ή δύο χρόνια. Έτσι, θα τους αποτρέψουμε από το να καταστρέψουν τη δική μας υγεία από μεταδοτικές αρρώστιες και δε θα καταφύγουν στην κλοπή, στην βία και στην εγκληματικότητα για να ζήσουν. Θα αποτρέψουμε έτσι το χειρότερο κακό. Ιδιαίτερη μέριμνα πρέπει να παρθεί για τα παιδιά των αλλοδαπών. Οι νέοι και τα παιδιά είναι πάντα η ελπίδα για το μέλλον. Έχουν μάθει να συμβιβάζονται γρηγορότερα και να είναι περισσότερο ανεκτικοί. Συντελεί σ' αυτό το σχολείο, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το άνοιγμα στις άλλες κουλτούρες και το γεγονός ότι δεν έχουν ζήσει προσωπικά τις άσχημες και σκοτεινές στιγμές του παρελθόντος. Το ελληνικό κράτος πρέπει επίσης να διαθέσει στους μετανάστες κοινωνικούς λειτουργούς, ψυχολόγους και άλλο ειδικό προσωπικό

που θα τους βοηθήσει για όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, να ενταχθούν γρηγορότερα στον ελληνικό τρόπο ζωής. Χρειάζεται, επίσης, διεθνής συνεργασία και οικονομική ενίσχυση των χωρών καταγωγής τους, για να μην φύγουν ίσως από εκεί.

Πρέπει να γίνεται αυστηρός έλεγχος των ταυτοτήτων και των κριτηρίων μετανάστευσης αυτών των ατόμων, όπως, επίσης, και να υπάρχουν αυστηρά κριτήρια επιλογής όπως ειδικά προσόντα, γνώσεις, ταλέντο και πόροι ζωής για να προσφέρουν και αυτοί κάτι καλύτερο στον τόπο. Γιατί όχι και κάποιος που θα κάνουν κάποιες επενδύσεις.

Προτείνω την υποχρεωτική παρακολούθηση ειδικά σχεδιασμένων μαθημάτων πάνω στην ελληνική γλώσσα, στην ιστορία και στον πολιτισμό. Αυτό θα τους βοηθήσει να καταλάβουν την ελληνική πραγματικότητα και να σεβαστούν τον τρόπο ζωής και την νοοτροπία των Ελλήνων.

Θα πρέπει οι μετανάστες, εάν πρόκειται να ζήσουν εδώ για πάντα, να θεωρούν την Ελλάδα σαν νέα τους πατρίδα και όχι σαν τόπο στον οποίο ήρθαν μόνο από ανάγκη και για να βγάλουν χρήματα. Ελπίζουμε να αγαπήσουν αυτό τον τόπο και να είναι περήφανοι που ζουν εδώ. Θα βοηθήσει σ' αυτή την προσπάθεια, εάν τους δεχθούν οι Έλληνες ολοκληρωτικά, χωρίς φόβο και πάθος. Σας ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δέσποινα Ταγκαλίδου.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΑΓΚΑΛΙΔΟΥ (Γερμανία): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές επί του θέματος "Δικαιοσύνη και Κοινωνική Ανισότητα" θα ήθελα να αναφερθώ στους μετανάστες. Δεν θεωρώ δίκαιη την άνιση μεταχείριση των Ελληνοπαίδων των μεταναστών. Οι χώροι όπου στεγάζονται στο εξωτερικό τα σχολεία είναι άκρως ακατάλληλοι, τα μέσα που χορηγούνται για καλύτερη διδασκαλία είναι μηδενικά έως ανύπαρκτα. Ενώ με αγώνες των συλλόγων των μεταναστών κατορθώθηκε να έχουμε τουλάχιστον τα ουσιαστικά, έρχεται πάλι η πατρίδα μας να αφαιρέσει ό,τι κερδίσαμε, με το να αφαιρεί διδακτικό προσωπικό, μισθούς και δικαιώματα, τα οποία ήταν κίνητρα για δασκάλους και καθηγητές που αποφάσιζαν να ξενιτευτούν. Με το να ισοβαθμίζει τις εξετάσεις των μεταναστών με των παιδιών της Ελλάδας, είναι σαν να μας λένε "σας απαγορεύουμε να είσθε Έλληνες, σας απαγορεύουμε να έλθετε στην Ελλάδα, γιατί οι θέσεις εργασίας είναι λίγες" και για άλλα πολλά.

Κύριε Πρόεδρε, θα πρότεινα στους νομοθέτες, που συντάσσουν τέτοιους νόμους, να μεταναστεύσουν για λίγο διάστημα και θα ήθελα να ακούσω πόσες φωνές θα υψώσουν, για να καταργήσουν αυτά, που οι ίδιοι νομοθέτησαν.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γεωργία Μπεκυρά.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΕΚΥΡΑ (Α' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι συνάδελφοι, το θέμα στο οποίο θέλω να

αναφερθώ είναι ο Τύπος, τα ΜΜΕ και ιδιαίτερα η τηλεόραση. Δημιούργημα των οικονομικών ανακατατάξεων και των τεχνολογικών εκρήξεων, ήρθε στην επιφάνεια ανάμεσα στο 1928 και 1935 με εκπομπές σε πειραματικό στάδιο. Στο τέλος κατάφερε να μπει για τα καλά στη ζωή μας. Ωστόσο, όπως όλα, έτσι και η τηλεόραση επιδρά σε εμάς άλλοτε αρνητικά και άλλοτε θετικά. Μέσα απ' αυτή τη πηγή πληροφόρησης ενημερωνόμαστε 24 ώρες το 24ωρο για το τι συμβαίνει γύρω μας, με μια ένταση και αμεσότητα που ξεπερνούν κατά πολύ αυτό που μπορούσαμε να γνωρίζουμε στο παρελθόν.

Τα παιδιά, μέσα από την τηλεόραση, δέχονται μηνύματα, μέσα από τα οποία έρχονται σε επαφή χωρίς να αντιλαμβάνονται, αν είναι πολιτικά ή έχουν μελλοντική πολιτική δυναμικότητα. Ένα άλλο αποτέλεσμα της τηλεόρασης είναι ότι μεταμορφώνει ολόκληρη την υδρόγειο σφαίρα σε ένα μικρό πλανητικό χωριό. Ανθρωποι σε όλο τον κόσμο βλέπουν τώρα πια την ίδια εικόνα. Ίσως και το σημαντικότερο που μας προσφέρει η τηλεόραση είναι η ψυχαγωγία, ωστόσο υπάρχει και η άσχημη πλευρά που, δυστυχώς, για μας υπερσχύει της καλής πλευράς. Υπάρχει κίνδυνος πνευματικής αλλοτρίωσης, αφού η δύναμη που έχει δοθεί στην τηλεόραση είναι τόσο μεγάλη, ώστε, όπως είτε και ο Μάριος Πλωρίτης, απειλούμαστε από μια καινούργια δουλειά.

Το μαγικό αυτό κουτί αποξενώνει τους ανθρώπους από το διάβασμα. Η εύκολη λύση γίνεται συνήθεια και οδεύουμε σε ολοκληρωτική αποξένωση από τα βιβλία. Μέσα από την τηλεόραση προβάλλονται καθημερινά σκηνές βίας και σεξ. Τα περισσότερα παιδιά στα έξι μόλις τους χρόνια είναι πια γνώστες του φιλιού και του χαϊδέματος, αν όχι του σεξ, με τη σημασία που ξεπερνά την αθωότητά τους. Η τηλεόραση έχει αλλάξει προς το κακό, ωστόσο υπάρχουν ελπίδες για να αλλάξει αυτή η πορεία, που έχει πάρει η τηλεόραση. Το ερώτημα είναι, θα προλάβουμε να τη σώσουμε ή θα είναι πολύ αργά;

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ηλιάνα Τζουάνη.

ΗΛΙΑΝΑ ΤΖΟΥΑΝΗ (Β' Παράρ): Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα που ήθελα να θίξω αφορά την απομάκρυνση των νέων από τα πολιτικά δρώμενα. Το φαινόμενο της απόρριψης των νέων από την πολιτική γίνεται καθημερινά αισθητό από τη στάση που κρατούν απέναντί της. Ο περιορισμός των νέων στις κομματικές νεολαίες σε σχέση με τις 10ετίες '60 - '70 είναι δραματικός. Συνακόλουθα το 60% - 70% των νέων απέχουν από τις φοιτητικές εκλογές. Επιπρόσθετα περιορισμένη έως ανύπαρκτη είναι η συμμετοχή των νέων στη Βουλή και στα πολιτικά κόμματα. Τέλος, απουσιάζουν οι πολιτικοί προβληματισμοί από τα νεανικά έντυπα και η αναγνωσιμότητα πολιτικών εφημερίδων από τους νέους είναι σχεδόν ανύπαρκτη.

Τα αίτια της απολιτικοποίησης των νέων είναι ποικίλα. Ο

ξύλινος λόγος των πολιτικών δεν αγγίζει τους νέους επικοινωνιακά. Η αντιμετώπιση των προβλημάτων των νέων, όπως η ανεργία, η ελλιπής δημόσια εκπαίδευση, η δημιουργία χώρων πρασίνου και άθλησης στις μεγαλουπόλεις, η πάταξη των ναρκωτικών και η εγκατάλειψη της επαρχίας είναι ανεπαρκής.

Επίσης, η αναξιοκρατία και ο πολιτικός αμοραλισμός, δηλαδή, η προσαρμογή της πολιτικής ιδεολογίας στα εκάστοτε συμφέροντα απογοητεύουν καθημερινά ακόμα και εκείνους τους νέους, που θα ήθελαν να δραστηριοποιηθούν στα κοινά. Η πολιτική τείνει προς μια διαχειριστική διαδικασία και μοιάζει να μην μπορεί να αλλάξει τίποτα. Αυτό καλλιεργείται σαν εντύπωση και οδηγεί τους νέους στην αδράνεια.

Εξ άλλου, ο πολιτικός χώρος μοιάζει με ένα κλειστό κύκλωμα επαγγελματιών που διασταυρώνουν τα ξίφη τους μόνο προεκλογικά, με σκοπό τη νομή της εξουσίας με τη διαιώνιση βέβαια των ίδιων προσώπων και κομμάτων στην πολιτική ζωή για 10ετίες.

Τέλος, τα πρότυπα των νέων, όπως αυτά προβάλλονται από τα ΜΜΕ δεν έχουν σχέση με την πολιτική.

Συνεπώς, όλες αυτές οι αιτίες οδηγούν στην αποτελμάτωση του πολιτικού βίου και στην αδυναμία ανανέωσης, στην παραμέριση πραγματικών προβλημάτων που απασχολούν τους νέους, στη λήψη αποφάσεων, ερήμην των νέων, στην περιθωριοποίηση τμήματος της νεολαίας, το οποίο οδηγείται στη ρίξη με το πολιτικό σύστημα, συμμετέχοντας σε διάφορες αντιδημοκρατικές οργανώσεις και καταφεύγοντας σε πράξεις βίας και στη στέρηση της κοινωνίας από τη δυναμική πνοή των νέων.

Πρωταρχικά θα πρέπει οι φορείς κοινωνικοποίησης και, κυρίως, το σχολείο να συμβάλλουν στην ουσιαστική πολιτική αγωγή των νέων και στην προτροπή ενασχόλησης των νέων με τα κοινά.

Πρέπει να δοθούν κίνητρα στους νέους για να συμμετάσχουν στα κοινά, όπως η συμμετοχή τους σε συλλόγους και ομίλους ψυχολογικής ευαισθησίας, προστασίας ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αντιρατσιστικού αγώνα και συμπαράστασης στους αποφυλακισμένους. Ακόμα, οι νέοι πρέπει να οργανωθούν στους χώρους εργασίας, στο σχολείο και στους αθλητικούς τους χώρους για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους.

Πρέπει, επίσης, τα πολιτικά κόμματα να προσεγγίσουν τη νεολαία και να δείξουν εμπιστοσύνη σε αυτή.

Πρέπει, επίσης, να γίνει αξιοποίηση των νέων τεχνολογιών για ανταλλαγή απόψεων μεταξύ των νέων σε παγκόσμιο επίπεδο. Έτσι, λοιπόν η αποκατάσταση των σχέσεων των νέων με την πολιτική αποτελεί τη μόνη ελπίδα. Οι νέοι θα βοηθήσουν στην εξάλειψη των κινδύνων που ελλοχεύουν τόσο στους ίδιους, όσο και στη δημοκρατία.

Ο κόσμος αλλάζει, αλλά μόνο μέσα από τη συμμετοχή των νέων σε αυτή την αλλαγή θα αλλάξει ο κόσμος προς το καλύτερο.

ΓΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η κυρία Ευαγγελία Κουτάντε.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΟΥΤΑΝΤΕ (Α΄ Πειραιά): Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, εκπροσωπώ το 8ο ενιαίο λύκειο Πειραιά και σήμερα νιώθω μεγάλη τιμή, γιατί μου δίνεται η ευκαιρία να συζητήσω για τα κοινά.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα ζήτημα το οποίο δε θίχτηκε στην προηγούμενη συνεδρίασή μας και πιστεύω πως αξίζει να μας προβληματίσει. Αυτό είναι τα σωφρονιστικά ιδρύματα και οι νέοι.

Στις μέρες μας πολλοί άνθρωποι οδηγούνται στο έγκλημα εξαιτίας της ανεργίας, της αποξένωσης και άλλων κοινωνικών προβλημάτων ή ακόμα εξαιτίας μιας άτυχης και απερίσκεπτης στιγμής. Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους είναι νέοι, ηλικίας 15 - 20 χρονών.

Τις περισσότερες φορές οι κοινωνικές συνθήκες, η οικονομική εξαθλίωση της οικογένειας, η αναζήτηση του εύκολου χρήματος μπορούν να παρασύρουν τους νέους, καθώς δεν έχει διαμορφωθεί ακόμη ο χαρακτήρας τους, σε άνομες πράξεις, με συνέπεια, καμιά φορά, τον εγκλωσμό τους σε σωφρονιστικά ιδρύματα.

Αυτοί, λοιπόν, οι νέοι από τη στιγμή που περνούν την πύλη της φυλακής είτε γιατί έχουν διαπράξει κάποιο αδίκημα, είτε γιατί είναι θύματα δικαστικής πλάνης, χάνουν πλέον κάθε ελπίδα για να ζήσουν την νεότητα, όπως τους ταιριάζει. Μόλις αρχίζουν να κάνουν όνειρα, βρίσκονται ξαφνικά να ζουν έναν εφιάλτη, χωρίς να έχουν καταλάβει και οι ίδιοι πώς έγινε αυτό. Και μέσα σ' αυτές τις συνθήκες πιστεύουν ότι δεν θα έχει τέλος.

Αυτό συμβαίνει, γιατί οι συνθήκες που συναντούν οι κρατούμενοι είναι άσχημες. Τα κελιά τους είναι μικρά και παγερά γι' αυτό αντί για κελιά, ίσως, θα ήταν καλύτερο να τα ονομάσουμε κλουβιά. Επίσης, συνυπάρχουν με βαρupoινίτες. Επιπλέον, υφίστανται άσχημη μεταχείριση από τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους, ενώ ζουν χωρίς στοργή, αγάπη και κατανόηση. Επιπλέον, δε θα έπρεπε να παραλείψουμε ότι τώρα βρίσκονται ακόμη πιο κοντά στα ναρκωτικά και σε άλλους κινδύνους.

Η χρεωκοπία, λοιπόν, του σωφρονιστικού συστήματος αποτελεί κοινό τόπο. Οι अपαράδεκτες συνθήκες διαβίωσης των κρατουμένων, η συχνά απάνθρωπη και εκδικητική συμπεριφορά των αρμοδίων για τη φύλαξή τους οργάνων, η δυσπιστία στις δυνατότητες της κοινωνικής επανένταξής τους, δεν είναι τελικά παρά συμπτώματα του γενικότερου φαινομένου που συνίστανται την αποστροφή προς τον έγκλειστο, εσασεί καταδικασμένο να φέρει το στίγμα του εγκληματία.

Σκοπός της ποινής είναι ο σωφρονισμός και η επανέντα-

ξη των παραβατών στην κοινωνία. Σήμερα, άραγε, γίνεται ο κατάλληλος σωφρονισμός και ακολουθείται η κατάλληλη διαδικασία για επανένταξη; Ίσως, κάποια μέτρα να έδιναν τη λύση. Για παράδειγμα η βελτίωση των κτιρίων, η ύπαρξη κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων στα σωφρονιστικά ιδρύματα, η δημιουργική απασχόληση, η απομάκρυνση των φυλακών από κατοικημένες περιοχές και η απαγόρευση του στιγματισμού των κρατουμένων από τα ΜΜΕ. Για να υποχωρήσει το φαινόμενο αυτό δεν αρκεί, βέβαια, η νομοθετική μεταβολή. Το πρόβλημα δεν είναι τεχνικό, ώστε η θέσπιση ενός καινούργιου σωφρονιστικού κώδικα να δώσει και τις επιθυμητές λύσεις. Το πολύ-πολύ ο νόμος να δημιουργήσει ευνοϊκότερες συνθήκες για την άσκηση κάποιας σωφρονιστικής πολιτικής, που δεν θα έχει αφετηρία και τέρμα το στιγματισμό, αλλά θα επιδιώκει αντίθετα να αμβλύνει τις συνέπειες από το στίγμα του εγκληματία.

Ο στόχος αυτός που θα σήμαινε πραγματικά ποιοτική αλλαγή στη μεταχείριση του καταδίκου προϋποθέτει οριστική απομάκρυνση από τις προκαταλήψεις του παρελθόντος και εμπιστοσύνη στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρείται “εξοφλημένος” για την κοινωνία.

Τέλος, θα πρέπει η ποινή να έχει σαν στόχο το σωφρονισμό του κρατούμενου και όχι την τιμωρία του. Οι εξαντλητικές ποινές δεν επιφέρουν ποτέ τα επιθυμητά αποτελέσματα. Βασικό στοιχείο, που θα πρέπει να υπάρχει, είναι η αγάπη απέναντι στα άτομα που έχουν διαπράξει τις παράνομες πράξεις. Απαραίτητο είναι να σκύψουν οι ειδικοί στην ψυχή των νέων αυτών ανθρώπων και με κατανόηση να τους βοηθήσουν να ενταχθούν ομαλά αργότερα στην κοινωνία, γιατί βέβαια η προκατάληψη και ο ρατσισμός που αντιμετωπίζουν τα άτομα αυτά, ύστερα από την αποφυλάκισή τους, τα ωθεί τις περισσότερες φορές στις ίδιες παράνομες πράξεις, αφού δεν τους αφήνει περιθώρια να ζήσουν μια φυσιολογική ζωή αλλά τους στιγματίζει για τα υπόλοιπα χρόνια τους.

Και φυσικά, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η πρόληψη είναι το καλύτερο μέτρο, που θα πρέπει να πάρει μια κοινωνία, για να αντιμετωπίσει τέτοια φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΩΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η κυρία Μαρία Καρακάνη.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΑΚΑΝΗ (Νομός Βοιωτίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, εκπροσωπώ το νομό Βοιωτίας και θα ήθελα να εκφράσω τις απόψεις μου, σχετικά με το σωφρονιστικό σύστημα. Πιστεύω ότι οι ανήλικοι αποτελούν ένα ξεχωριστό, κοινωνικό αγαθό. Το αγαθό αυτό πρέπει, λοιπόν, να προστατευθεί και ειδικά όταν οι άλλοι το προσβάλλουν, πράγμα που γίνεται με την τέλεση είτε εγκλημάτων των ενηλίκων επί των ανηλίκων είτε όταν οι ίδιοι αυτοκαταστρέφονται.

Το σύστημα απονομής δικαιοσύνης στους ανήλικους

ή μη δράστες εγκληματικών πράξεων αποτελεί έναν από τους πολυάριθμους δεσμούς που έχει δημιουργήσει η κοινωνία για να μπορεί να κοινωνικοποιεί και να ελέγχει τους νέους ανθρώπους και ιδιαίτερα εκείνους των κατώτερων κοινωνικοοικονομικών στρωμάτων.

Ένα μέτρο για τη μεταχείριση των ανηλίκων είναι η ανάθεση της επιμέλειας του ανηλίκου που έκανε μια αξιόποινη πράξη στους γονείς ή κηδεμόνες του. Μα, πώς είναι δυνατόν να βοηθήσει αυτό το μέτρο, αφού ο ανήλικος, κάτω από την επιμέλειά τους διέπραξε αυτή την αξιόποινη πράξη; Ένα ακόμα μέτρο είναι ο ανήλικος να οδηγηθεί σε κατάσταση αγωγής. Η στέρηση της ελευθερίας αποτελεί και πρέπει να αποτελεί την τελευταία λύση. Η εισαγωγή γίνεται ανάλογα με το φύλο. Το σωφρονιστικό κατάστημα ανηλίκων Κορυδαλλού βρίσκεται στα ίδια κτήρια με κοινή είσοδο, αλλά σε ξεχωριστή πτέρυγα και με ιδιαίτερη αυλή από τις φυλακές ανηλίκων Κορυδαλλού. Και εδώ δημιουργείται ένα ερώτημα. Η διαφορά ηλικίας δεν δημιουργεί σχέσεις προστατευόμενου και προστατευόμενου, εκμεταλλευτή και εκμεταλλευόμενου που το προσωπικό δεν είναι δυνατόν να τις προλάβει;

Τα ΜΜΕ βοηθούν, επίσης, στο να στιγματίζονται τα παιδιά και να δυσχεραίνεται η κοινωνική τους επανένταξη.

Ο ποινικός σωφρονισμός είναι το σκληρότερο μέτρο της πολιτείας για τους εγκληματίες αυτής της ηλικίας. Είναι απαράδεκτο στη σημερινή εποχή να κρύβεται πίσω από αυτές τις διατάξεις η ανικανότητα της πολιτείας να παράσχει με άλλα μέτρα περίθαλψη και πρόνοια στους ανήλικους εκείνους που διατρέχουν κάποιο κίνδυνο, στερώντας την ελευθερία τους, αντί να τους διαπαιδαγωγήσει.

Πώς είναι δυνατόν να επέλθει βελτίωση με περιορισμό της ελευθερίας των ανηλίκων, αφού η ελευθερία τους είναι απαραίτητη. Όλα αυτά είναι ελάχιστα μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα.

Οι προτάσεις που έχω να κάνω είναι οι εξής:

Πρώτον, να δημιουργηθεί ελληνική αστυνομία ανηλίκων σε κάθε πόλη. Είναι αναγκαίο τα αστυνομικά όργανα που θα στελεχώσουν το νέο κλάδο να επιλέγονται με κριτήρια την καλή προσωπικότητα που θα έχουν και μάλιστα μεταξύ εκείνων που οι ίδιοι επιθυμούν την ένταξή τους στην αστυνομία.

Δεύτερον, η απαγόρευση της δημοσιότητας από τα ΜΜΕ για να αποφύγουμε τον στιγματισμό τους.

Τρίτον, είναι αναγκαίο το όριο της ποινικής ευθύνης, να είναι με τη συμπλήρωση του 14ου έτους. Και της ποινικής ενηλικιότητας που θα πρέπει να πάει στο 21ο έτος της ηλικίας κάθε ατόμου.

Οι ανήλικοι θα πρέπει να γίνονται αντικείμενο ουσιαστικής κοινωνικής προστασίας και μέριμνας.

Επίσης, η διαβίωση των ανηλίκων σε κατάστημα, εάν βέβαια τους δινόταν η ευκαιρία να εργαστούν παραγωγικά σε

νεοδημιουργούμενους βιοτεχνικούς και αγροτικούς συνεταιρισμούς ή σε κέντρα πληροφορικής ή σε άλλες σύγχρονες απασχολήσεις, με ουσιαστική συμμετοχή κατά τη διάρκεια, αλλά κυρίως μετά την έκτιση της ποιότητάς τους.

Ανθρώπινες και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης των κρατουμένων και βελτίωσης των κτηρίων των φυλακών.

Τέλος, θα πρότεινα να δώσουμε την ευκαιρία σε αυτά τα παιδιά να σκέπτονται, να αισθάνονται, να νιώθουν, να ερωτεύονται και γενικά να τους δώσουμε εφόδια για να υπάρχει χρώμα στη ζωή τους και να κατέχουν δικαιώματα που έχουν και οι άλλοι συνομήλικόι τους.

Ευχαριστώ πολύ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Διαμάντω Φράγκου.

ΔΙΑΜΑΝΤΩ ΦΡΑΓΚΟΥ (Η.Π.Α.): Φίλες και φίλοι, μάτια που δεν βλέπονται γρήγορα λησμονιούνται, λένε οι δικοί μου στο μικρό οικισμό που κατοικώ στο Σικάγο. Σήμερα στέκομαι σαν πρώτη γενιά μπροστά σας για να μιλήσω για το λησμονημένο εκτός συνόρων ελληνισμό και τον πολιτισμό του.

Είναι πολλά τα προβλήματα των Ελλήνων που ζουν έξω από τα σύνορα της πατρίδας τους. Οι Έλληνες ήταν πάντα ανοικτοί στον κόσμο των ιδεών και σε οτιδήποτε νέο. Προσαρμόζονται γρήγορα και ενσωματώνονται στο νέο περιβάλλον, συνδυάζοντας τα προσωπικά, εθνικά και πολιτισμικά τους στοιχεία, σεβόμενοι πάντα τους νόμους και τα έθιμα που επικρατούν στον τόπο που ζούμε.

Ένα άλλο θέμα που θα ήθελα να αναφερθώ είναι η αποκέντρωση. Για να λυθεί το πρόβλημα αυτό πρέπει να δοθούν επιπλέον κίνητρα σε δάσκαλους, καθηγητές, γιατρούς κ.λπ., ώστε να ενθαρρύνει η πολιτεία ακόμη και τη μόνιμη εγκατάστασή τους στην επαρχία. Αυτό θα αποτελούσε πρώτο βήμα για τη διαμόρφωση μιας εκπαιδευτικής και μιας υγειονομικής υποδομής έξω από τα όρια της πρωτεύουσας. Πρέπει να γίνει ανάδειξη και προβολή των τοπικών ιδιαιτεροτήτων κάθε περιοχής της Ελλάδας, με σκοπό την οικονομική εκμετάλλευση προς όφελος των κατοίκων της.

Θα ήθελα να κάνω μια σύγκριση. Στο Σικάγο γίνεται ενημέρωση του πολίτη για τα θέματα που αφορούν στην επαρχία. Πιστεύω ότι κάτι τέτοιο πρέπει να αρχίσει να γίνεται και στην Ελλάδα, γιατί αυτό θα έχει σαν συνέπεια την εκ βαθέων διαμόρφωση της εθνικής συνείδησης. Ό,τι προτείνεται σε πρακτικό επίπεδο μπορεί να αποβεί αποτελεσματικό και να επιτευχθεί μόνο μέσω διαφωτισμένων πολιτών. Θα πρέπει να εξαλειφθεί ο πολιτισμικός παρακατιανισμός, δηλαδή, ο κοινωνικός ρατσισμός. Εάν δεν εξαλειφθούν αυτά, δεν είναι δυνατόν να επιτευχθούν ουσιαστικές αλλαγές.

Πιστεύω ότι οι νέοι μπορούμε να φτιάξουμε μια Ελλάδα λαμπρή μέσα και έξω από τα σύνορα. Η προσπάθεια αυτή για μας, τη νέα γενιά, είναι διπλή. Μας κάνει, χωρίς αυτό να ακούγεται εθνικιστική υπερβολή, να

αισθανόμαστε δύο φορές Έλληνες, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης σε μια χώρα όπου ο χρόνος είναι χρήμα. Οι νέοι με ελληνικές ρίζες προσπαθούμε όχι μόνο να γίνουμε ανταγωνιστικοί για το μέλλον, αλλά και να διατηρήσουμε την εθνικότητα και την ταυτότητά μας και να αποδείξουμε, ότι τα μάτια που δεν βλέπονται εν τέλει δεν λησμονιούνται.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Γεώργιος Πίτρος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙΤΡΟΣ (Πάφος - Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, έρχομαι από την μικρότερη πληθυσμιακά πόλη της Κύπρου, την Πάφο. Το θέμα για το οποίο θα σας μιλήσω είναι οι φυλακές, θέμα που απασχολεί και την Κύπρο και την Ελλάδα.

Σήμερα, λόγω του ότι υπάρχει ηθική κρίση αξιών, τα ποσοστά ανεργίας έχουν αυξηθεί και η κοινωνία αντιμετωπίζει κάποια άτομα με προκατάληψη και τα αποξενώνει, με αποτέλεσμα τα άτομα αυτά να οδηγούνται στη βία και το έγκλημα. Όταν ένας άνθρωπος δεν έχει νιώσει ποτέ τη στοργή και την αγάπη, θα αποκτήσει σύντομα μια τέτοια συμπεριφορά. Αποτέλεσμα της συμπεριφοράς αυτής είναι μια μέρα, εν βρασμό ψυχής, να κάνει ένα αδίκημα, που πολλές φορές αναγκάζει το δικαστή να τον στείλει στην φυλακή. Ο λόγος που θεωρητικά ένα άτομο στέλνεται στη φυλακή είναι για να καταλάβει το λάθος του και να σωφρονιστεί και όχι για να βασανιστεί και να οδηγηθεί στα ναρκωτικά.

Οι σημερινές φυλακές δεν εκπληρώνουν το σκοπό τους, μάλλον το αντίθετο κάνουν και καταστρέφουν τον φυλακισμένο. Γιατί συμβαίνει αυτό; Πρώτα από όλα γιατί οι αστυφύλακες και οι υπάλληλοι των φυλακών δεν έχουν σωστή συμπεριφορά απέναντι στα τραυματισμένα ψυχικά άτομα, τα οποία θέλουν στήριξη για να μπορέσουν να συνεχίσουν. Ακόμα και οι ψυχολόγοι, οι ψυχίατροι και οι κοινωνικοί λειτουργοί δεν είναι ακόμα αρκετά εξειδικευμένοι πάνω σ' αυτόν τον τομέα, ώστε να βοηθήσουν το άτομο αυτό να ενταχθεί πάλι στην κοινωνία.

Το πρόβλημα στις φυλακές ξεκινάει από το ότι οι βαρυποινίτες συνυπάρχουν με άτομα που έχουν κάνει ελαφράς μορφής αδικήματα, με αποτέλεσμα οι έφηβοι κυρίως φυλακισμένοι να επηρεάζονται και να θεωρούν πρότυπά τους τους βαρυποινίτες ή και πολλές φορές οι βαρυποινίτες και οι δεσμοφύλακες να εκμεταλλεύονται τους άλλους φυλακισμένους, να τους κακοποιούν και να τους παρενοχλούν σεξουαλικά.

Οι νέοι χάνουν την ευκαιρία για μόρφωση, αφού βρίσκονται στη φυλακή και σε συνδυασμό με όσα προείπα, όταν βγουν οδηγούνται στα ναρκωτικά, τα οποία διακινούνται ήδη ελεύθερα στις φυλακές και μάλιστα εν γνώσει των αρμοδίων.

Στην Κύπρο, πιστεύω και στην Ελλάδα, γίνονται φιλότι-

μες προσπάθειες για να αναβαθμιστούν οι φυλακές. Πολλές φορές οι φυλακισμένοι δίνουν θεατρικές παραστάσεις και τα έσοδα πηγαίνουν σε ιδρύματα για παιδιά με ειδικές ανάγκες ή σε άλλων ειδών ιδρύματα. Αυτό φανερώνει ότι οι άνθρωποι αυτοί έχουν αισθήματα και θέλουν να ενταχθούν πάλι στη ζωή. Δεν αρκούν, όμως, αυτές οι προσπάθειες. Πρέπει όλοι οι αρμόδιοι να βοηθήσουν. Πρέπει το προσωπικό των φυλακών να επιμορφωθεί σε θέματα ψυχολογίας και θα πρέπει στις θέσεις αυτές να προσλαμβάνονται άτομα που πραγματικά ενδιαφέρονται για τους φυλακισμένους και όχι μόνο για τους μισθούς που παίρνουν. Θα πρέπει, επίσης, να υπάρξει διαχωρισμός των βαρυποινιτών από τους ελαφρυποινίτες.

Θα μπορούσαν να δημιουργηθούν αθλητικές ομάδες για να αγωνίζονται φυλακισμένοι από διάφορες φυλακές της Κύπρου, της Ελλάδας και άλλων χωρών. Με τον τρόπο αυτό θα ξεσκάνε από τον τρόπο ζωής των φυλακών και οι υπόλοιποι θα μπορούσαν να πηγαίνουν κάποιες εκδρομές. Τέλος, το κράτος θα πρέπει να φροντίσει την επαγγελματική αποκατάσταση των φυλακισμένων. Από τη δική μας πλευρά δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε τα συγκεκριμένα άτομα με προκατάληψη επειδή είχαν, κατά τη διάρκεια της ζωής τους, μία άτυχη στιγμή με αποτέλεσμα να έχουν στα χέρια ένα κίτρινο εξιτήριο που τους καταστρέφει την υπόλοιπη ζωή τους.

(Στο σημείο αυτό προσέρχεται ο Καθηγητής κ. Παναγιώτης Τζωρτζόπουλος, Γενικός Γραμματέας της Βουλής, για να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση)

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Βουλής):

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Βαϊανή Πολυζωΐδου.

ΒΑΙΑΝΗ ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ (Α΄ Θεσσαλονίκης):

Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, προέρχομαι από την Α΄ περιφέρεια Θεσσαλονίκης και εκπροσωπώ το Λύκειο Τριανδρίας. Το θέμα μου σχετίζεται με τη λειτουργία του Τύπου και το συσχετισμό του με τη δημοκρατία. Η προσφορά, γενικά, των ΜΜΕ και ειδικά του Τύπου στην έννοια της Δημοκρατίας είναι καθοριστική. Μέσω αυτού, επιτυγχάνεται όχι μόνο η ενημέρωσή μας, μα ακόμη και η εκπροσώπησή μας ως κοινή γνώμη.

Παράλληλα η κάλυψη ενός ευρέος φάσματος γεγονότων, καθώς και η συγκρότηση και η επεξεργασία των ειδήσεων συμβάλλει στον καταμερισμό μεγάλης ευθύνης στον Τύπο, όσον αφορά είτε την ωφέλεια είτε την παραποίηση της Δημοκρατίας. Αρχικά, ο πλουραλισμός απόψεων και η μη αναχρονισμένη μετάδοση γεγονότων καθιστά τον καθένα μας ικανό να διαμορφώνει και να εκφράζει γνώμη επί παντός θέματος με την προϋπόθεση πάντα να τους έχουν διοχετευτεί αρκετές πληροφορίες.

Βέβαια, όσο περισσότερο διαφέρουν οι απόψεις, τόσο η επιχειρηματολογία αυξάνει και συντίθεται ένας

δημιουργικός και υγιής διάλογος, βασικό συστατικό κάθε δημοκρατικού πολιτεύματος. Επιπλέον, συντελείται η μετακένωση των νέων ιδεών και προτύπων με απώτερο σκοπό τη συμφιλίωση του κάθε πολίτη με τα νέα δεδομένα, συνεπώς και με τις σύγχρονες δημοκρατίες. Ύστερα από αυτή τη συμφιλίωση, η προσαρμογή μας στο κλίμα των ημερών είναι πλέον δεδομένη.

Ακόμη, όμως, και στην υπεράσπιση της μειοψηφίας η προσφορά του Τύπου είναι καθοριστική, με το να γίνεται άλλοτε μεσολαβητής και άλλοτε συνήγορος των τυχόν απόψεων των πολιτών, αποτρέπει τη δημιουργία μίας απρόσωπης μάζας, πράγμα που ομολογουμένως εξυπηρετεί πολλούς. Εξάλλου, ο Τύπος ως εκπρόσωπος όλων μας, μπορεί να επιτύχει πολύ περισσότερα απ' ό,τι όλοι εμείς μεμονωμένα. Κρίνει, επιδοκιμάζει και κατηγορεί την εξουσία, οποιαδήποτε και αν είναι αυτή. Ελέγχει και προτείνει λύσεις, παρουσιάζει οπτικές γωνίες, που μέχρι τότε δεν είχαν γίνει αντιληπτές και πάνω από όλα λειτουργεί ως ανασταλτικός παράγοντας για κάθε ανομία και ατασθαλία των εκπροσώπων μας και της Κυβέρνησης. Βλέπουμε, λοιπόν, πως ο Τύπος ως φορέας των αιτημάτων μας και υπερασπιστής των δικαιωμάτων μας εξασφαλίζει τη σωστή λειτουργία του πολιτεύματος, με την προϋπόθεση η Πολιτεία να τον συμβουλευεται και να τον σέβεται, κατά συνέπεια να λειτουργεί με βάση τις επιταγές της κοινής γνώμης. Αυτή η κοινή γνώμη με τη σειρά της, δυναμική και όχι αποχαυνωμένη, με κρίση και βούληση μπορεί να προασπίσει τα συμφέροντα των πολιτών και τελικά να οδηγήσει στην εδραίωση και σωστή λειτουργία της Δημοκρατίας.

Ωστόσο, κάποιοι αστάθμητοι παράγοντες κωλύουν τη λειτουργία του Τύπου ως ένθερμος οπαδός της δημοκρατίας. Κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει αντιληπτό, αν αναλογισθούμε, τόσο τα οικονομικά, όσο και τα πολιτικά συμφέροντα. Από τη μία τα κόμματα παρουσιάζουν μία ωραιοποιημένη εικόνα, προσπαθούν να κερδίσουν τις εντυπώσεις, ενώ από την άλλη, οι οικονομικοί παράγοντες επιτάσσουν την κυκλοφορία πολλών ημερήσιων φύλλων. Αυτό συνεπάγεται σε περίπτωση δημοσίευσης μη εντυπωσιακών γεγονότων, την όχι τόσο υποκειμενική κρίση του δημοσιογράφου, αλλά πολύ περισσότερο τη σκανδαλολογία, λασπολογία, παραπλάνηση και υπερβολές, τον κιτρινισμό και την υποβίβαση της νοημοσύνης των αναγνωστών, προκειμένου οι εκδότες των μεγάλων δημοσιογραφικών οργανισμών να αυξάνονται. Έτσι, η Δημοκρατία υπολειτουργεί, ο υπερκαπιλαλισμός η ηθική αναλγησία και η νοοτροπία του λογιστηρίου υιοθετούνται αδιάκριτα και η κοινωνία πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Παρόλα αυτά, δεν είναι δύσκολο να επαναπροσδιοριστεί ο ρόλος του Τύπου, έτσι ώστε σημείο αναφοράς να αποτελέσει ο πολίτης. Αρκεί να μην υπόκειται σε σκοπιμότητες και συμφέροντα, κρατώντας εντελώς ουδέτερη στάση, φθάνει να υπάρξουν ευσυνείδητοι δημοσιογράφοι που, λειτουρ-

γώντας με τους δεοντολογικούς νόμους του επαγγέλματός τους, θα προωθήσουν την αντικειμενικότητα. Πρέπει η πολιτεία να συνεισφέρει θετικά στη λειτουργία του Τύπου και πάνω απ' όλα, αρκεί εμείς οι ίδιοι να απαιτήσουμε την ποιότητα που μας αξίζει, χωρίς να γινόμαστε έρμια διαφόρων επιτηδίων.

Το όλο ζήτημα υπόκειται βασικότερα σε εμάς, γι' αυτό άλλωστε και κάποια πρόταση, όπως για παράδειγμα η δημιουργία ειδικού δικαστηρίου για την εκδίκαση δημοσιογράφων που παραβιάζουν τα όρια της δημοσιογραφικής δεοντολογίας, θα ήταν, ίσως, παρακινδυνευμένη. Και αυτό, γιατί υπήρξε ανάλογη πρόταση κάποιου συναδέλφου στην τέταρτη Συνέλευση της "Βουλής των Εφήβων", που πιστεύω ότι δεν ανταποκρίνεται στις αρχές της ελευθεροτυπίας.

Τα όρια πολιτείας - πολιτών, όπως και λογοκρισίας - παρρησίας, είναι πολύ ευαίσθητα. Για το λόγο αυτό, άλλωστε, η βελτίωση της λειτουργίας του ΜΜΕ και του Τύπου υπόκεινται σε εμάς τους ίδιους και στους έγκριτους δημοσιογράφους που αξίζουν να ασκούν αυτό το λειτουργήμα. Το σύνθημα των δημοσιογράφων και εμάς όλων είναι ένα, "η φαντασία στην εξουσία, αλλά όχι υπερβολική φαντασία στην 4η εξουσία".

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Βουλής):

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνος Κοτζαμάνογλου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΤΖΑΜΑΝΟΓΛΟΥ (Β' Αθήνας):

Προέρχομαι από τη Β' περιφέρεια Αθηνών και συγκεκριμένα από το Α' Λύκειο Μοσχάτου. Το θέμα που θέλω να θίξω αφορά όλους μας, αλλά και τους επόμενους Έφηβους Βουλευτές. Συγκεκριμένα έχει να κάνει με το θεσμό της Βουλής των Εφήβων στα πλαίσια του οποίου βρισκόμαστε και συζητάμε. Είναι γνωστό ότι είναι αξιόλογος και δίνει αρκετές ευκαιρίες στους νέους ανθρώπους να συμμετάσχουν στα κοινά, να συζητήσουν μεταξύ τους, γνωρίζοντας μεταξύ τους ταυτόχρονα και νέους από τα διάφορα μέρη της πατρίδας μας και της ομογένειας.

Παρόλα αυτά, ο θεσμός έχει και μειονεκτήματα που πρέπει να επισημανθούν, έτσι ώστε να γίνει αποτελεσματικότερος και λειτουργικότερος.

Κατ' αρχάς, αυτό που θέλω να προτείνω είναι να διανέμονται όλα τα θέματα που ακούγονται και συζητούνται στα Λύκεια και Γυμνάσια όλης της χώρας, ώστε να λαμβάνουν γνώση όλοι οι μαθητές. Θα ήταν αναγκαίο να αυξηθούν οι ώρες που τα παιδιά λαμβάνουν μέρος στη συζήτηση στην Ολομέλεια. Παραδείγματος χάριν, αντί για ένα πρωινό να αφιερωνόταν και ένα απόγευμα, ούτως ώστε να μπορούν να συμμετέχουν περισσότερα παιδιά και να ακουστούν περισσότερες απόψεις. Όσον αφορά, επίσης, στην Ολομέλεια, θα ήταν δημοκρατικό όχι να κληρώνονται οι ομιλητές, όπως ισχύει σήμερα, αλλά να εκλέγονται από τα παιδιά των

επιτροπών τους, αφού πρώτα γνωστοποιούνται τα θέματα που θέλουν να θίξουν στο Κοινοβούλιο. Θεωρώ σημαντικό, κατά τη διάρκεια του πενθημέρου της Βουλής των Εφήβων να υπάρχει στα κρατικά κανάλια μία εκπομπή που θα ενημερώνει τους πολίτες της χώρας για τις καθημερινές δραστηριότητες της Βουλής των Εφήβων. Με αυτόν τον τρόπο, θα αποφεύγεται η μονομέρεια και η εμπορικότητα με την οποία προσεγγίζουν τα ΜΜΕ τις συζητήσεις μας. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν η χθεσινή ημέρα, που πολλά ΜΜΕ ψευδώς ανέφεραν ότι ασχολούμαστε μόνο με το θέμα των ταυτοτήτων.

Η φαντασία στην εξουσία χωρίς διασκέδαση δεν γίνεται. Γι' αυτό, τα βράδια του 5μέρου πρέπει να διοργανώνονται κάποιες εκδηλώσεις, οι οποίες θα αγγίζουν τους Εφήβους, όπως ντίσκο, πάρτυ, συναυλίες.

Επίσης, κατά τη διάρκεια του πενθημέρου, θα πρέπει να δίνονται στους Έφηβους Βουλευτές δωρεάν κάρτες οδικής κυκλοφορίας, έτσι ώστε να μπορούν να γνωρίσουν όλη την Αθήνα. Τέλος, θα ήταν ευχάριστο, εκτός από τις 5 ημέρες συνάντησης των Εφήβων Βουλευτών να διοργανώνονται και άλλες τέτοιες συναντήσεις.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Βουλής):

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ηλέκτρα Μπαλατά.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΜΠΑΛΑΤΑ (Α' Αθήνας):

Αγαπητέ κ. Πρόεδρε, έφηβοι βουλευτές είμαι συγκινημένη που συμμετέχω σε αυτό το θεσμό και που έχω τη δυνατότητα να συνομιλήσω μαζί σας. Θα αναφερθώ στα προβλήματα των σφωφρονιστικών ιδρυμάτων. Ανησυχώ για την αντιμετώπιση και μεταχείριση των συνομιλικών εφήβων που ζουν μέσα σε αυτά. Κατ' αρχάς, θέλω να χωρίσω τα σφωφρονιστικά αυτά ιδρύματα σε ιδρύματα ανηλικών και ενηλικών και θα αναφερθώ περιληπτικά στα προβλήματά τους. Ξεκινάω από το πιο απλό που είναι η άνηση μεταχείριση των κρατούμενων. Δεν υπάρχει φυλακή για κάθε αδίκημα ξεχωριστά. Με αυτό θέλω να πω ότι κάποιος που χρωστάει στην εφορία συνυπάρχει και αντιμετωπίζεται το ίδιο με έναν δολοφόνο. Υπάρχει πρόβλημα χώρου, διαβίωσης των κρατούμενων με αποτέλεσμα να ανθεί η σεξουαλική παρενόχληση. Καταπατούνται τα δικαιώματα των φυλακισμένων και αυτοί από τη μεριά τους δεν υπακούουν στους κανόνες.

Με την είσοδο λαθραίων μεταναστών στη χώρα μας αυξάνονται οι κρατούμενοι και συναντούμε πολλές φορές ανάπτυξη παράνομου εμπορίου μέσα σε αυτά τα ιδρύματα και η φύλαξη, λόγω του μεγάλου αριθμού των εγκλείστων, είναι ανεπαρκής.

Ένα άλλο σοβαρό πρόβλημα είναι η φυλάκιση των ναρκομανών, αντί να βρίσκονται σε νοσηλευτικά και ψυχιατρικά ιδρύματα απεξάρτησης. Πρέπει να ξέρουμε ότι οι ναρκομανείς ΔΕΝ είναι εγκληματίες, όπως χαρακτηρίζονται από πολλούς - σχεδόν όλους. Είναι ψυχικά ασθενείς

και χρειάζονται τη βοήθεια και την προστασία των συνανθρώπων τους.

Όσο αφορά τα σωφρονιστικά ιδρύματα των ανηλίκων, εκεί τα προβλήματα είναι σχεδόν ίδια. Όμως, πρωταγωνιστικό ρόλο έχουν οι έφηβοι. Το σύστημα θα πρέπει να σωφρονίζει. Όμως, δεν το κάνει και οι έφηβοι δεν σωφρονίζονται πραγματικά, ώστε να γίνουν σωστοί πολίτες. Υπάρχουν λίγα και ακατάλληλα κτίρια για τη διαβίωση των νέων. Δεν υπάρχουν εκπαιδευτές για τη στοιχειώδη μόρφωσή τους. Υπάρχει επίσης, η εκμετάλλευση των μικρότερων από τους μεγαλύτερους. Γιατί; Μήπως εξυπηρετούνται συμφέροντα; Τι έχουν να χωρίσουν; Η αδιαφορία των ισχυρών προκαλεί αυτή τη συμπεριφορά και μάλιστα σε ανθρώπινες εφηβικές ψυχούλες.

Θα συνιστούσα, λοιπόν, να δημιουργηθούν σωστά σωφρονιστικά ιδρύματα με εργαστήρια, ώστε οι κρατούμενοι να ασχολούνται με επΟικοδομητικά πράγματα π.χ. όπως στον Κορυδαλλό στο αρτοποιείο.

Να γίνει διαχωρισμός των κρατουμένων για την ομαλότερη, καλύτερη, ασφαλέστερη και αποτελεσματικότερη συμβίωση τους.

Να σταματήσει πια η διακίνηση ναρκωτικών στα κελιά.

Πρέπει να ζούμε όλοι με ασφάλεια και εμπιστοσύνη στο συνάνθρωπο.

Πρέπει να υπάρχει άμεση πρόσβαση στη μέση εκπαίδευση και να είναι ανοιχτοί οι δρόμοι για τις σπουδές των εφήβων.

Να δημιουργηθούν εργαστήρια και να υπάρχει καλύτερη προφύλαξη των μικρότερων από την βία των μεγαλύτερων.

Ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνα Σβάρνα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΣΒΑΡΝΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι, έρχομαι από την πρώτη περιφέρεια της Θεσσαλονίκης και αντιπροσωπεύω το Β΄ Ενιαίο Λύκειο Αμπελοκήπων.

Ένα ζήτημα που προβληματίζει και πρέπει να προβληματίζει τα μέλη κάθε κοινωνίας, το οποίο απασχόλησε και τους έφηβους στις εργασίες τους είναι η εγκληματικότητα των νέων και ο σωφρονισμός τους. Στη σύγχρονη κοινωνία οι συνθήκες της ζωής γίνονται καθημερινώς αρνητικότερες για τα κατώτερα οικονομικά στρώματα, για τους αδύναμους και τους ευαίσθητους. Έτσι, παρατηρείται μια συνεχής αύξηση της εγκληματικότητας τόσο γενικά όσο και ειδικά στους νέους. Συχνά οι νέοι κατηγορούνται για διακίνηση και χρήση ναρκωτικών, για μικροκλοπές, για καταστροφές δημοσίων χώρων, για βία και χουλιγκανισμό των γηπέδων. Η έλλειψη ηθικών και πνευματικών αξιών, το υλιστικό και χρησιμοθηρικό πνεύμα της εποχής, οι οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες, η ανεργία

οδηγούν στην περιθωριοποίηση τους νέους, οι οποίοι για να αντιδράσουν καταφεύγουν στο έγκλημα.

Τότε, έρχεται η σειρά της πολιτείας να σωφρονίσει τους νέους με την επιβολή ποινών φυλάκισης, που μπορεί να οδηγήσουν στον εγκλεισμό τους στις φυλακές. Επειδή έχει αποδειχθεί πρακτικά, ότι δεν επέρχεται ο επιθυμητός σωφρονισμός, αλλά αντιθέτως οι νέοι οδηγούνται ξανά σε εγκληματικές πράξεις, καθίσταται αναγκαία η εφαρμογή εναλλακτικών μεθόδων σωφρονισμού.

Θα ήταν επιθυμητό ο νέος να συμμετέχει σε προγράμματα κοινωνικής εργασίας. Τα προγράμματα αυτά θα του προσφέρουν επαγγελματική κατάρτιση και μόρφωση γενικότερα, έτσι ώστε να συνεχίσει τη ζωή του εντός των πλαισίων νομιμότητας. Στο πλαίσιο αυτό σημαντικής σημασίας καθίσταται η προσφορά εργασίας, χωρίς αμοιβή στο θύμα της εγκληματικής ενέργειας, έτσι ώστε ο νέος να κατανοήσει τις δυσκολίες που προκάλεσε σε έναν συνάνθρωπό του, όπως και άλλες μορφές εναλλακτικής τιμωρίας που θα αποφασίσουν οι δικαστές, οι κοινωνικοί λειτουργοί και οι παιδαγωγοί. Ακόμα και όταν εξαιτίας σοβαρών εγκληματικών πράξεων θεωρείται αναγκαίος ο εγκλεισμός των νέων σε σωφρονιστικά καταστήματα, είναι απαραίτητο να επικρατούν περισσότερο ανθρώπινες και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης και συμπεριφοράς. Εάν η εγκληματικότητα των νέων δεν καταπολεμηθεί αποτελεσματικά, η κοινωνία μας δεν θα παύσει ποτέ να νοσειί.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αγγελική Κουφού.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΥΦΟΥ (Νομός Άρτας): Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, συνάδελφοι βουλευτές, εκπροσωπώ το Δ΄ Ενιαίο Λύκειο Άρτας. Ήθελα και επιθυμούσα να έρθω στη Βουλή και να μιλήσω από αυτή εδώ τη θέση. Ήθελα απλά να μιλήσω για τα προβλήματα, τις ελλείψεις της πόλης μου και την παγερή αδιαφορία όλων των πολιτικών. Κατάγομαι από την Ήπειρο και μάλιστα από την Άρτα. Είμαι υπερήφανη για αυτό. Διαπίστωσα μετά λύπης μου, όμως, ότι αυτή η πόλη μόνον εν καιρώ πολέμου δοξάζεται, δοξάστηκε και γράφτηκε στην ιστορία. Ποτέ άλλοτε. Αν και είναι γνωστή από πολλούς παράγοντες, όπως η ιστορία και η παραγωγή εσπεριδοειδών, είναι ωστόσο παραγκωνισμένη, εγκαταλελειμμένη και περιφρονημένη από πολίτες και πολιτικούς. Το μαρτυρά ο χαρακτηρισμός της ως φτωχότερης περιφέρειας της Ενωμένης Ευρώπης. Οφείλεται, επίσης, στην ανεπαρκή προβολή και ενημέρωση, που είναι οι βάσεις κάθε διεκδίκησης.

Τίθεται το ερώτημα αν η Ήπειρος θα συνεχίσει με ευθύνη των κυβερνήσεων να κατέχει πολλές θλιβερές πρωτιές και να βρίσκεται στην κορυφή των πιο φτωχών περιφερειών της ΕΕ. Θα παραμένει, αφού έργα μεγάλης εμβέλειας, συγκοινωνιακής υποδομής, όπως η Εγνατία, προχωρούν με ανεπιτρέπτως αργούς ρυθμούς ή παραμένουν σε επίπεδο μακέτας και υποσχέσεων.

Οι περισσότεροι πολιτικοί γνωρίζουν την περιοχή από κοντά κατά τους προεκλογικούς αγώνες. Τότε μόνο συμμερίζονται τα προβλήματά της δήθεν και υπόσχονται, ότι θα την κάνουν μια προηγμένη και ανθρώπινη πόλη. Την γνωρίζουν, επίσης, και το βράδυ των εκλογικών αποτελεσμάτων από το χάρτη στις οθόνες των τηλεοράσεων, που βάφεται με πράσινο ή μπλε χρώμα. Τότε την γνωρίζουν. Όμως, όποιο και αν είναι το χρώμα που βάφεται η Άρτα, ποτέ κανένας δεν τη νοιάστηκε.

Νοιάστηκε μόνο κάποια φορά, που ένα μεγάλο έργο έγινε το μήλο της έριδος για τα δύο μεγάλα κόμματα. Αναφέρομαι στην είδηση του νέου νοσοκομείου της πόλης, για το οποίο έγινε η διαμάχη, για το ποιος κυβέρνηση ήταν έργο. Και από τότε τι έγινε; Σχεδόν τίποτα. Το νοσοκομείο λειτούργησε και λειτουργεί. Πως όμως; Υπολειπურγεί. Αν και σύγχρονο, εξοπλισμένο με σύγχρονα μηχανήματα δεν είναι επαρκώς στελεχωμένο με ιατρικό όσο και βοηθητικό προσωπικό. Δεν έρχονται βέβαια γιατροί από μεγάλες πόλεις, γιατί τη θεωρούν υποβαθμισμένη και κατώτερη. Αυτό το εύνασμα το δώσατε εσείς οι πολιτικοί με τη συμπεριφορά σας και την αδιαφορία σας. Θα υφίστανται οι συμπολίτες μου τις συνέπειες της πρωτοφανούς λαθρομετανάστευσης και της εγκληματικότητας, που έχει μετατρέψει την περιοχή μας σε ξέφραγο αμπέλι;

Ήρθε η ώρα να πούμε τέλος στην οπισθοδρόμηση και εγκατάλειψη. Ήρθε η ώρα να κάνουμε ως Ηπειρώτες το μεγάλο άλμα και το νέο ξεκίνημα με στόχο και όραμα. Όραμά μας είναι “Ηπειρος. Διαφορετική περιφέρεια”. Στόχος μας είναι οικονομική σύγκλιση με τις άλλες περιφέρειες της ΕΕ. Για να μπροδέσουν το όραμα και ο στόχος μας να πάρουν σάρκα και οστά, απαιτείται συνολικό σχέδιο και αρκετός χρόνος. Εκτός και αν υπάρχει κάποιος μάγος, που με το μαγικό ραβδί του θα πετύχει την οικονομική σύγκλιση.

Η ανάπτυξη είναι το επίκαιρο αίτημα της εποχής μας. Όλοι μιλούν για την ανάπτυξη και την επιθυμούν. Η ανάπτυξη, όμως, δεν γίνεται ούτε με ευχολόγιο, ούτε με ζητιανιά, ούτε με διαταγή. Χρειάζεται όλοι μαζί να πούμε “θέλουμε και μπορούμε”. Η στρατηγική ανάπτυξη απαιτεί συλλογική απόφαση και συντονισμό. Έτσι θα συμβάλλουμε στη μείωση της ανεργίας, που έχει φθάσει για τους μεγάλους στο 27% και για τους νέους το 55%. Το αποτέλεσμα είναι να παραμένουν κλειστές οι πόρτες της εργασίας και να ανοίγει διάπλατα η πόρτα των ναρκωτικών.

Οι στατιστικές μετρήσεις που έγιναν πρόσφατα, έδειξαν ότι η πόλη μου, ανάλογα με τον πληθυσμό της, κατέχει και πάλι την πρωτιά στη λίστα των χρηστών ναρκωτικών ουσιών. Αυτοί οι νέοι πώς θα απομακρυνθούν από αυτή τη μάστιγα; Πού είναι οι μαγνήτες, όπως εργασία, γυμναστήρια και άλλα που θα τους έλξουν; Τώρα πουθενά. Ίσως στο άμεσο μέλλον. Προς το παρόν δεν υπάρχει υποδομή και κατάρτιση για

τέτοιου είδους πολυτέλεια. Λέτε, λέμε ότι τα γυμναστήρια είναι πόλος έλξης των νέων. Που είναι τα γυμναστήρια;

Πολλά έχουν υποσχεθεί, αλλά έμειναν μόνο υποσχέσεις. Λόγοι κενοί και μεγαλοστομίες που φοβίζουν και κουράζουν. Η κατάσταση είναι από ανυπόφορη, τραγική έως και απελπιστική. Πρέπει, όμως, αυτή η κατάσταση να αναστραφεί. Αυτή η ευθύνη πέφτει στους ώμους όλων των Ηπειρωτών και της κεντρικής εξουσίας. Η κεντρική εξουσία πρέπει να κατανοήσει καλά, ότι η Ήπειρος εξάντλησε τα περιθώρια της υποανάπτυξης και της περιθωριοποίησής της και ότι πλέον δεν μπορεί να εκμεταλλεύεται την ηπειρωτική φιλοτιμία και το ηπειρωτικό αίσθημα αλληλεγγύης. Θέλουμε υποσχέσεις αλλά και υλοποιήσεις. Θέλουμε έργα και όχι μόνο λόγια. Θέλουμε να φυλάσσονται καλά και αποτελεσματικά τα σύνορά μας από τους λαθρομετανάστες. Θέλουμε να παταχθεί η εγκληματικότητα. Να στηριχθεί και να ενισχυθεί η γεωργία και η κτηνοτροφία, που είναι η βάση της οικονομίας της Άρτας.

Να έρθει ο σιδηρόδρομος στην Ήπειρο. Να εξελιχθεί η πόλη της Άρτας σε πνευματικό, πολιτιστικό, οικονομικό και εμπορικό κέντρο της Β.Δ. Ελλάδας. Να ιδρυθεί στη πόλη μας ένα τουλάχιστον Πανεπιστήμιο.

Επίσης, η πόλη μου είναι γνωστή από την παραγωγή πορτοκαλιών. Είναι μια από τις πλέον παραγωγικές περιοχές εσπεριδοειδών. Μια περιοχή με απέραντες εκτάσεις να φυτοζωεί; Αναρωτηθήκατε τάχα, ενώ υπάρχει σοδειά, αν ο αγροτικός πληθυσμός εισπράττει, ή και αν εισπράττει, ότι εισπράττει ψίχουλα; Δεν καλύπτεται τόση παραγωγή μόνο με εντόπια κατανάλωση. Δεν φτάνει να διαφημίζουμε το προϊόν λέγοντας “πόσα πορτοκάλια φάγατε σήμερα;”. Δεν γίνεται έτσι η ολοκληρωτική κατανάλωση.

Αποτελεσματικοί τρόποι επίλυσης είναι: Πρώτον, να μεριμνήσει η κεντρική εξουσία στη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των γεωργικών προϊόντων. Δεύτερον, να αυξηθεί σημαντικά η ενίσχυση των διαρθρωτικών δράσεων και των καλλιεργητικών μεθόδων, που σχετίζονται με την προστασία του περιβάλλοντος και την παραγωγή ποιοτικών προϊόντων.

Πιστεύω, ακράδαντα στην προοπτική ανάπτυξης της Ηπείρου. Πιστεύω ότι όχι απλώς δικαιούται, αλλά μπορεί. Πρέπει, όμως, να υπάρξει περισσότερο ενδιαφέρον στις φτωχές και τις παραμεθόριες περιοχές της Ελλάδας, γιατί Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα και οι μεγάλες πόλεις. Παρόλα αυτά εγώ νιώθω υπερήφανη που είμαι από την Ήπειρο.

ΓΕΩΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Είμαστε και εμείς υπερήφανοι, γιατί κατάγεσαι από την ελληνική περιφέρεια.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Γεωργίου.

ΜΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Νομός Πέλλας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι είμαι εκπρόσωπος του Β΄ Ενιαιού

Λυκείου Έδεσσας. Θα αναφερθώ στην αδιαφορία, που βλέπω εγώ στα πρόσωπα των πολιτικών της χώρας μας για την ζωή των ανθρώπων έξω από τα μεγάλα αστικά κέντρα.

Σε πολλές πόλεις δεν υπάρχει επάρκεια σχολικών συγκροτημάτων, αθλητικών, αλλά και ιατρικών εγκαταστάσεων. Ακόμα, τα οδικά δίκτυα βρίσκονται σε απελπιστική κατάσταση, με αποτέλεσμα να προκαλούνται πολλά ατυχήματα.

Όταν πλησιάζει η προεκλογική περίοδος, όλοι οι πολιτικοί επισκέπτονται τις εκλογικές τους περιφέρειες και φεύγουν δίνοντας υποσχέσεις, οι οποίες ποτέ δε θα πραγματοποιηθούν. Θα τις ξεχάσουν μόλις η πολιτική τους παράταξη ανέλθει στην εξουσία. Ποτέ δεν τους ενδιέφερε η ζωή έξω από τα μεγάλα αστικά κέντρα. Μήπως οι πολιτικοί θα έπρεπε να έχουν υπόψη τους ότι οι κάτοικοι των μικρών πόλεων, εκτός από τις υποχρεώσεις που τους επιβάλλει η πολιτεία, έχουν και δικαιώματα που δεν μπορεί να τους αρνηθεί κανείς;

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χαρούλα Βλαχάκη.

ΧΑΡΟΥΛΑ ΒΛΑΧΑΚΗ (Νομός Ηρακλείου): Θα αναφερθώ στη θανατική ποινή. Αυτό το θέμα έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις. Αρχικά θα πρέπει να πω ότι είμαι περήφανη για τη χώρα μου, για το λόγο ότι αυτό το μέτρο απονομής δικαιοσύνης δεν εφαρμόζεται. Σε πολλές χώρες αυτό το μέτρο εφαρμόζεται. Είμαι αντίθετη με αυτό το μέτρο. Με τη θανατική ποινή δεν δίνεται ο χρόνος και η ευκαιρία στον κατάδικο να μετανοήσει και να συνειδητοποιήσει το λάθος του. Από την άλλη πλευρά, κανείς δεν έχει το δικαίωμα να αποφασίζει για τις ζωές των άλλων, γιατί καταδικάζοντας κάποιον σε θάνατο, το αδίκημα είναι διπλό: Πρώτον γιατί δεν δόθηκε η ευκαιρία για μετάνοια και δεύτερον γιατί αφαιρείται μία ανθρώπινη ζωή.

Οι ποινές θα πρέπει να αποβλέπουν στο σωφρονισμό και όχι στην εκδίκηση. Θα πρέπει να πολεμήσουμε για να καταργηθεί παγκοσμίως η θανατική καταδίκη, έτσι ώστε να γίνονται σεβαστά τα ανθρώπινα δικαιώματα γιατί όλοι έχουν δικαίωμα στη ζωή.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη Ηλιάκη.

ΕΛΕΝΗ ΗΛΙΑΚΗ (Νομός Ρεθύμνης): Ως τρίτη λειτουργία θεωρείται η δικαστική. Με τον όρο αυτό συχνά η σκέψη μας εστιάζεται στην αρχέγονη δικαιοσύνη, που πηγάζει από τη δίψα της ψυχής μας για το καταξιωμένο δημοκρατικό καθεστώς. Διαβάζοντας τις προτάσεις και τις επισημάνσεις συναδέλφων, θα ήθελα να υψώσω όμοια φωνή, θυμίζοντας ότι κάθε δικαστικός φορέας έχει χρέος να διακατέχεται από ευσυνειδησία και από ευλαβική αφοσίωση σ' αυτό το λειτουργήμα. Μιλώντας γι' αυτά τα δύο ουσιαστικά χαρακτηριστικά, που καταξιώνουν το δικαστή, πρέπει να προσθέσουμε και την κριτική ικανότητα.

Πιστεύω, ότι είναι παράλογο να απορρίπτεται αυτό το

τρίτο σημαντικό χαρακτηριστικό. Στο σχολείο μας διδασκόμαστε ως μάθημα γενικής παιδείας την Αντιγόνη του Σοφοκλή. Η κεντρική ιδέα αυτού του δημιουργήματος είναι η ανθρώπινη αξία, μέσα από την αφοσίωση στους άγραφους και στους ανθρώπινους φυσικούς νόμους. Σήμερα αυτή η αντίληψη έρχεται να μας θυμίσει την ύπαρξη, μέσα από γενναίωψυχες προσωπικότητες που θυσιάζουν προσωπικές απολαβές για ανώτατα ιδεολογικά φρονήματα, και την επίλυση με τρόπο αξιολογικό και δημοκρατικό του προβλήματος που ανακύπτει, όταν μία ηρωϊκή πράξη κάποιου συγκρούεται με αστικούς κανονισμούς και αδιαπραγμάτευτες διατάξεις.

Περίπου το 1959, κάποιος Έλληνας φαντάρος, ευρισκόμενος σε ειδική αποστολή σε κάποιο μέρος των παραλίων της Τουρκίας ως υπεύθυνος στον ασύρματο, δέχθηκε εντολή να μην έρθει σε επαφή με κανέναν απολύτως, παρακολουθώντας κάποιο ύποπτο μήνυμα. Ο νεαρός ασυρματιστής ακολούθησε πιστά την εντολή, μέχρι τη στιγμή που εμπορικό πλοίο πλήρως αποπροσανατολισμένο, λόγω τρικυμίας εξέπεμψε σήμα κινδύνου. Λόγω καιρικών συνθηκών, υπήρχε δυσχέρεια στην επικοινωνία μεταξύ πλοίου και λιμεναρχείου. Μέσω του νεαρού ασυρματιστή που έπαιξε ρόλο μεταφορέα μηνυμάτων, το πλοίο με επεμβάσεις πρόσθετου δυναμικού, τέθηκε υπό έλεγχο, και εκτός κινδύνου. Όταν το έμαθε ο διοικητής, που όριζε την ολιγομελή επιτροπή των φαντάρων, συνεχάρη το νεαρό φαντάρο για την ακλόνητη πίστη του στις ηθικές αξίες, επιβάλλοντάς του όμως δέκα μέρες φυλάκιση, επειδή παρέβη κάποιους κανονισμούς. Εσείς φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, τι θα κάνατε στη θέση του φαντάρου;

Η γενική εφαρμογή των νόμων είναι ορθή. Επειδή κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός, καλό είναι να προβλέπεται η τήρηση των νόμων και συνάμα να λαμβάνεται υπόψη και να εξετάζεται η αιτία που ώθησε κάποιον σε τυχόν παράπτωμα. Έτσι, όταν κάποιος νόμος έρχονται σε αντίθεση με κάποιες ενέργειες, που αποσκοπούν στην απονομή ηθικού δικαίου, οφείλουν, νομίζω, οι δικαστικές αρχές όχι μόνο να μην τις καταδικάζουν, αλλά και να συγχάιρουν τα άτομα που έπραξαν τις συγκεκριμένες ενέργειες. Κατ' αυτό τον τρόπο, πιστεύω ότι οι εθελοντές για ανιδιοτελή προσφορά και θυσία για ιδανικά της ψυχής μας, θα πληθαίνουν σε σημαντικό βαθμό.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αθηνά Μιχαήλ.

ΑΘΗΝΑ ΜΙΧΑΗΛ (Αμμόχωστος - Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι, έρχομαι από την Κύπρο και παρόλο που το πρόβλημα της αστυφιλίας δεν μαστίζει και τόσο το νησί μου, αφού αντιμετωπίζουμε πολύ σοβαρότερα προβλήματα, θα ήθελα να μιλήσω για το θέμα αυτό.

Στην Ελλάδα το φαινόμενο της αστυφιλίας πήρε κυριολε-

κτικά τρομακτικές διαστάσεις μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αρχικά οι εσωτερικές διακινήσεις προσδιορίστηκαν σ' όλη τη γραμμή από οικονομικούς λόγους. Συγκεκριμένα ο μικρός ή νάνος γεωργικός κλήρος και το χαμηλό γεωργικό εισόδημα υπήρξαν οι πρωταρχικές αιτίες στη βάση των μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων. Σε μια δεύτερη φάση οι ραγδαία αυξανόμενες ευκαιρίες απασχόλησης στον τριτογενή τομέα στις πόλεις σε συνδυασμό με τη διαφορά επιπέδου ζωής -κοινωνικό περιβάλλον, μόρφωση, διασκέδασεις, κοινωνικό γόητρο- είχαν σαν αποτέλεσμα την ταχύτατη διόγκωση του ρεύματος της αστυφιλίας. Μιμητισμός και η έλξη της ζωής των πόλεων έπαιξαν, επίσης, δευτερεύοντα πάντως, ρόλο στη φάση αυτή.

Σε μια τρίτη φάση, που εξακολουθούμε να διανύουμε, οι τάσεις εγκατάλειψης της υπαίθρου επιτείνονται από την κατάρρευση του πλαισίου ζωής και της γενικότερης ερήμωσης που παρατηρείται στην ύπαιθρο. Η αγροτική κοινότητα, κατά κανόνα, έπαψε να είναι ζωντανή λειτουργική μονάδα. Μεσήλικες και γέροι συγκροτούν τον πληθυσμό της, οι οποίοι με την ανάπτυξη της μικροκαλλιέργειας καταφέρνουν ως ένα σημείο να καλύπτουν ορισμένες ανάγκες, ενώ οι νέοι στρέφονται ομαδικά προς τις πόλεις. Τοπικά έθιμα εξαφανίζονται και η καθημερινή ζωή απονεκρώνεται συνεχώς περισσότερο, με αποτέλεσμα κι αυτοί από τους νέους που θα ήθελαν να μείνουν, να νιώθουν απομονωμένοι και αποκομμένοι σε τέτοιο βαθμό ώστε να αναγκάζονται να φύγουν.

Τα προβλήματα -οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά- που δημιουργεί η αστυφιλία και η συνεπακόλουθη συνεχώς πληθυσμιακή ανισοκατανομή στον ελληνικό χώρο είναι οξύτατα. Υπερπληθυσμός στις πόλεις και ερήμωση στην ύπαιθρο. Υπερεπαγγελματισμός και κορεσμός στα αστικά επαγγέλματα, στενώματα και ελλείψεις εργατικών χεριών στον εργατικό τομέα. Ήδη, οι ελλείψεις σε κτηνοτροφικά προϊόντα, όσπρια και όλα σχεδόν τα προϊόντα εντατικής εργασίας καλύπτονται από εισαγωγές. Από το άλλο μέρος ο κορεσμός στα αστικά επαγγέλματα οδηγεί στην πτώση της παραγωγικότητας και τον παρασιτισμό, ιδιαίτερα στον τριτογενή τομέα. Παράλληλα, προωθείται μια αντιπαραγωγική και υπερκαταναλωτική στάση των αστικών μαζών που υποσκάπτει τα θεμέλια της οικονομίας και επιτείνει την υπάθειά της, δεδομένου ότι αυξάνονται οι πληθωριστικές πιέσεις.

Το χαρακτηριστικό είναι ότι η κίνηση αυτή προς τις πόλεις συνεχίζεται, παρά τις συνεχώς αυξανόμενες δυσχέρειες στην εξεύρεση απασχόλησης και παρά τον υπερκορεσμό των αστικών επαγγελμάτων και τη διαφορά κόστους ζωής. Βασικά είναι το μεγάλο άνοιγμα στο γενικότερο πλαίσιο της ζωής ανάμεσα στην πόλη και την ύπαιθρο και όχι η "εύκολη ζωή" ή οι εισοδηματικές διαφορές που συντηρούν σήμερα το ρεύμα της αστυφιλίας. Νοσηλευτική κάλυψη, δυνατότητες εκπαίδευσης, πολιτιστικές συνθήκες κ.λπ. είναι

παράγοντες που αποκλείουν προς το παρόν μια αντιστροφή του ρεύματος.

Τελικά, το πρόβλημα είναι δυσχερέστατο και μακροπρόθεσμο. Μόνο με την οργάνωση δικτύου αγροτοπόλεων, που θα γίνουν οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά κέντρα και θα υποκαταστήσουν βαθμιαία τις αγροτικές κοινότητες, οι οποίες ήδη καταρρέουν, μπορεί να αναδημιουργηθεί ένα πλαίσιο ζωής ικανό, όχι μόνο να συγκροτήσει, αλλά και να προσελκύσει στην επαρχία νεοαστικούς πληθυσμούς, που οπωσδήποτε ζουν περιθωριακά και απλώς επιβιώνουν σε άθλιες συνθήκες στις μεγάλες, ιδιαίτερα, πόλεις.

Ο επαρχιώτης ήλθε μαγνητισμένος από τον έντονο ρυθμό ζωής στις πόλεις, από τη μουσική της και τα μεγάλα της φώτα, ήρθε να χαρεί τη ζωή του ανάμεσα σε πολλές και ποικίλες ευκαιρίες, αλλά καθημερινά υφίσταται ένα βιασμό του εαυτού του, άμεσο ή έμμεσο, που συχνά γίνεται αφόρητος. Αισθάνεται πως ξαφνικά πρέπει να φαρδύνει ολόκληρη η ύπαρξή του, για να μπορεί να χωρέσει και να αγκαλιάσει όλο αυτόν τον κόσμο που συνωστίζεται στη μεγαλούπολη. Αυτό είναι το κλειδί της νέας του ζωής. Πρέπει να συνηθίσει την ένταση, πρέπει να μάθει να κινείται με έναν άλλο ρυθμό που, για την ώρα, είναι εξοντωτικός.

Πάντως, ένα είναι το σίγουρο: Στις μεγαλουπόλεις έχουν πια μαζευτεί τόσο πολλοί που αναρωτιόμαστε πότε έγινε! Ο άνθρωπος εξαφανίζεται, ως προσωπικότητα, μετατρέπεται σε ένα μόριο. Στην πόλη - Κίρκη, που μπορεί πια να μεταμορφώσει και να αλλοτριώσει το άτομο, αναπτύσσεται μια καθόλου φιλική και καθ' όλα αντικειμενική συμπεριφορά. Μετατρέπομαστε όλοι άθελά μας σε άβουλα, απαθή, εγωϊστικά και αγχώδη ανθρωπάκια. Ο ρυθμός ζωής αντιστρατεύεται την εγκάρδια επικοινωνία. Το ήθος των ανθρώπων χαλαρώνει, χάνεται. Έτσι, ο άνθρωπος πέζεται αδιάκοπα να αλλοιωθεί και να προχωρήσει σε μια παγερή τυποποίηση, που βοηθά η διαφήμιση της εποχής, αλλά που σιγά - σιγά προσεγγίζει και τους πιο μυστικούς χώρους της καρδιάς, αφού και οι ανθρώπινες σχέσεις αρχίζουν να τυποποιούνται. Μπορεί μεν να ζούμε άνετα, δε ζούμε, όμως, ευτυχισμένα. Σας ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κυριακή Παπαγεωργίου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (Υπόλοιο Αττικής): Πρόκειται για το θέμα του σωφρονισμού των κρατουμένων στα ελληνικά σωφρονιστικά καταστήματα. Είναι σ' όλους, γνωστό πως στη χώρα μας και ιδιαιτέρως τις τελευταίες δεκαετίες παρατηρείται έξαρση της εγκληματικότητας, ενός φαινομένου, που τείνει να αποτελέσει μάλιστα που διασαλεύει την ισορροπία της εσωτερικής, αλλά και της εξωτερικής μας πολιτικής και επιφέρει κοινωνικό μαρασμό. Ένα μέσο που δρα, ενάντια στην εγκληματικότητα είναι και ο σωφρονισμός των κρατουμένων και μέσω του σωφρονισμού ο

κρατούμενος εθίζεται στην τάξη και αφού επανεντάσσεται στην κοινωνία ακολουθεί έννομο βίο. Κατά πόσο, όμως, ασκείται ολοκληρωμένη σωφρονιστική πολιτική στις κλειστές κοινωνίες πίσω από τα τείχη των φυλακών;

Έπειτα από επισκεπή μου στις φυλακές Κορυδαλλού και τη συνεργασία μου με την κοινωνική υπηρεσία διαπίστωσα πως υπάρχει ανεπάρκεια στο ελληνικό σωφρονιστικό σύστημα.

Τα προβλήματα εντοπίζονται περισσότερο στις φυλακές ανδρών, όπου επικρατεί υπερπληθυσμός. Εκεί, σύμφωνα με τη δυναμικότητα του καταστήματος, προβλέπεται η φιλοξενία 350 κρατουμένων και σήμερα στις φυλακές αυτές στιβάζονται στην κυριολεξία 2000 άνθρωποι. Τραγική συνέπεια είναι το να διαβιώνουν 4 ή και 5 κρατούμενοι σε ένα κελί που κανονικά προβλέπεται για τη διαμονή ενός μόνο ατόμου. Είναι προφανές πως και η διαβίωση τόσων ατόμων προκαλεί πολλά λειτουργικά προβλήματα, τα οποία επιφέρουν ολέθριες συνέπειες στην υγεία και την προσωπικότητά τους. Με αυτό τον τρόπο καταπατάται και καταρρακώνεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και υποβιβάζεται ο παράγοντας άνθρωπος. Συχνά είναι και το φαινόμενο κρατουμένων με διαφορετικές κατηγορίες, που αποτελεί κίνδυνο διαφθοράς και των μη διεφθαρμένων.

Επί πλέον δεν εφαρμόζονται προγράμματα γραμματικής κατάρτισης και ψυχαγωγίας. Και το τραγικότερο όλων: για την κοινωνική υποστήριξη των 2000 κρατουμένων υπάρχουν τρεις μόνο κοινωνικοί λειτουργοί, ενώ ψυχολόγοι και ψυχίατροι για την ψυχολογική τους υποστήριξη δεν έχουν διορισθεί. Η κοινωνική υπηρεσία βρίσκεται πραγματικά σε αδιέξοδο, μη έχοντας τη δυνατότητα να ανταποκριθεί στις ανάγκες που προκύπτουν και να προσφέρει αποτελεσματική βοήθεια. Τέλος, εξαιτίας της έλλειψης επαρκούς αριθμού προσωπικού φύλαξης δεν γίνεται αποτελεσματικός έλεγχος, με αποτέλεσμα να διακινούνται μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών μεταξύ των κρατουμένων.

Στη φυλακή γυναικών οι συνθήκες που επικρατούν είναι πολύ καλύτερες. Ωστόσο, και σ' αυτές υπάρχει έλλειψη εξειδικευμένου επιστημονικού προσωπικού. Αν και έχουν υποβληθεί αλληπάλληλες αιτήσεις, κυρίως από τις φυλακές ανδρών, στο Υπουργείο Δικαιοσύνης για το διορισμό του απαιτούμενου αριθμού κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων, η κατάσταση εξακολουθεί εδώ και χρόνια να παραμένει αμετάβλητη. Το πρόβλημα πρέπει να λυθεί τώρα, τόσο με τη συμβολή της πολιτείας, όσο και της εκκλησίας και των πολιτών.

Το κράτος και συγκεκριμένα ο αρμόδιος φορέας που είναι το Υπουργείο Δικαιοσύνης οφείλει να διορίσει άμεσα ικανό αριθμό κοινωνικών λειτουργών, ψυχολόγων και ψυχιάτρων που θα επιβλέπουν τους καταδίκους και θα τους υποστηρίζουν κατά την μετασωφρονιστική περίοδο μέχρι την πλήρη προσαρμογή τους στο κοινωνικό σύνολο.

Επίσης, θα ήταν εύλογο να σταματήσει ο συγχρωτισμός κρατουμένων, να υλοποιηθούν προγράμματα γραμματικής κατάρτισης και ψυχαγωγίας και να δοθεί η ευκαιρία απασχόλησης των κρατουμένων με τις τέχνες. Αυτό, όμως, που πρέπει να γίνει άμεσα είναι η κατασκευή νέων φυλακών ή η διαμόρφωση κάποιων κτηρίων σε φυλακές, ώστε να επιτευχθεί η αποσυμφόρηση των ήδη υπαρχόντων.

Η Εκκλησία μπορεί να συμβάλλει στέλνοντας αντιπροσώπους της ιερείς, οι οποίοι θα παρέχουν πνευματική στήριξη στους κρατουμένους, αναλαμβάνοντας μια κατ' ιδίαν κατήχηση σε κάθε έναν απ' αυτούς. Άλλωστε, οι άνθρωποι αυτοί έχουν την μεγαλύτερη ανάγκη από θρησκευτική κατήχηση.

Συν τοις άλλοις εμείς οι πολίτες αυτής της κοινωνίας, δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους ανθρώπους αυτούς με προκατάληψη και να τους απομακρύνουμε. Δεν πρέπει να αρνούμαστε την εγκατάσταση σωφρονιστικών καταστημάτων σε κατοικημένες περιοχές, διότι οι κρατούμενοι πρέπει να αισθάνονται ότι δεν έχουν περιθωριοποιηθεί ή απορριφθεί, ότι συνεχίζουν να αποτελούν τμήμα του κοινωνικού συνόλου.

Μια σωστή σωφρονιστική πολιτική θα επιφέρει την πάταξη της εγκληματικότητας, γεγονός που θα συμβάλει στην άνοδο του επιπέδου της κοινωνίας μας σ' όλους τους τομείς και θα ενισχύσει την αποδοχή της από τον υπόλοιπο κόσμο.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, όλοι μαζί, καθένας με τον τρόπο του, να συμβάλουμε στον σωφρονισμό των καταδικασθέντων ώστε να καταφέρουμε να εξασφαλίσουμε μια πιο ηθικά υγιή κοινωνία. Σας ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνος Νάκος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΑΚΟΣ (Α' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, θα αναφερθώ στο θέμα "Τέχνη και εξουσία". Οι άνθρωποι της τέχνης θεωρούνται κατά τεκμήριο ύποπτοι από τις κατά καιρούς και κατά τόπους εξουσίες. Αυτό σημαίνει ότι οι εκπρόσωποι της τέχνης, μέσα στην ιστορική διαδρομή, έχουν δώσει δείγματα κριτικής στάσης απέναντι στην εξουσία, φθάνοντας μερικές φορές στο σημείο να καταφέρονται ανοικτά εναντίον των επιλογών της εξουσίας και να δίνουν την εντύπωση ότι συνειδητά και με συνέπεια υποσκάπτουν τα θεμέλια των διάφορων εξουσιαστικών μηχανισμών, προσπαθώντας να καταστήσουν τον κόσμο συμμετόχο σ' αυτόν τον προβληματισμό και σ' αυτή την προσπάθεια.

Ας αναλογιστούμε το ρόλο των κωμωδιών του Αριστοφάνη στην κλασική αρχαιότητα. Ο ευφυής αυτός θεατράνθρωπος εξασφάλισε για τον εαυτό του το δικαίωμα να μπορεί από σκηνής να κρίνει την πολιτική, κοινωνική και πολιτιστική πραγματικότητα του καιρού του, βάζοντας τους Αθηναίους στη διαδικασία να προβληματιστούν για διάφορα γεγονότα

που συνέβαιναν γύρω τους να απομυθοποιήσουν πολιτικά ή άλλα σημαίνοντα πρόσωπα της εποχής και εν τέλει να ανακαλύψουν πλευρές της καθημερινότητας, που οι διάφορες μορφές εξουσίας τις διαστρέβλωναν ή τις κρατούσαν επιμελώς στο σκοτάδι. Μέσα από αυτόν το ρόλο ο Αριστοφάνης απόκτησε μεγάλη δημοτικότητα στα πλαίσια της αθηναϊκής κοινωνίας και έγινε πονοκέφαλος για τους διάφορους διαχειριστές της πολιτικής, στρατιωτικής και θρησκευτικής εξουσίας.

Η τέχνη εξακολουθεί σήμερα να μένει στη συνείδηση του κόσμου ως ένας χώρος, που στα πλαίσιά του εκδηλώνονται φωνές και υιοθετούνται στάσεις που συνήθως αντιστρατεύονται τις αποφάσεις της εξουσίας και προσπαθούν να καταδείξουν στον κόσμο το αληθινό περιεχόμενο αυτών των αποφάσεων. Οι αποτρεπτικές φωνές από πλευράς των πνευματικών μας ταγών ολοένα αραιώνουν, με αποτέλεσμα να δημιουργείται στην κοινή γνώμη η εντύπωση ότι η στάση των ανθρώπων του πνεύματος χαρακτηρίζεται και προσδιορίζεται από ένα πνεύμα αποστασιοποίησης από τα κοινά προβλήματα και ερμητικού κλεισίματος στον εαυτό τους.

Βέβαια, υπάρχει και η αντίθετη άποψη που πρεσβεύει ότι δεν είναι δυνατόν ούτε και επιτρέπεται σε έναν γνήσιο πνευματικό άνθρωπο να μπαίνει συχνά στη διαδικασία της τριβής με τα τρέχοντα προβλήματα και της σταθερής και ανεπιλόγου κριτικής της καθημερινότητας, γιατί αυτό και φθοροποιό είναι και διαβρώνει την προσωπικότητα αυτών των ανθρώπων, αφού κατ' αυτόν τον τρόπο μεγάλο μέρος της ενεργητικότητάς τους απορροφάται από ανούσια και χωρίς πνοή θέματα.

Από την άλλη πλευρά, βέβαια, ποιος μπορεί, συζητώντας ένα τέτοιο θέμα, να μην φέρνει κάθε φορά στο μυαλό του τη γνώμη του Σεφέρη, ο οποίος υποστήριξε πως “ο αληθινά πνευματικός άνθρωπος δεν είναι της εποχής του, είναι η ίδια η εποχή του”. Αυτό σημαίνει πως ο Σεφέρης αναγνωρίζει στους πνευματικούς ανθρώπους το δικαίωμα, αλλά και το προνόμιο να ερμηνεύουν με τρόπο αυθεντικό την εποχή τους.

Με όλα τα παραπάνω, βέβαια, μπορεί να δημιουργηθεί η εντύπωση πως καταβάλλουμε προσπάθεια να υπερασπιστούμε το φαινόμενο της “στρατευμένης τέχνης”. Όμως, κάτι τέτοιο θα ήταν λανθασμένο συμπέρασμα. Είναι σαν να λέμε πως κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος, προβληματισμένος και με δική του άποψη, είναι φερέφωνο ξένων προς τον εαυτό του απόψεων και θέσεων.

Η ιστορική πορεία έχει αποδείξει ότι “Τέχνη και εξουσία” περισσότερες φορές βρέθηκαν αντιμέτωπες και λιγότερες συμπορεύθηκαν. Ίσως, γι' αυτό είναι δύσκολο να ερμηνεύσει κανείς τη σημερινή τακτική της πλειονότητας των πνευματικών ανθρώπων που είτε σιωπούν είτε δηλώνουν αλλαζονικά ότι απαξιούν να μπουν στη διαδικασία να κρίνουν και να αποκωδικοποιήσουν

σημαντικές επιλογές της εξουσίας που πρόκειται να έχουν συνέπειες, θετικές ή αρνητικές, στην πορεία μας ως κοινωνία και ως έθνος.

Δηλώνω, λοιπόν, ότι και γνωρίζω και αναγνωρίζω πως υπάρχουν πνευματικοί άνθρωποι που βρίσκονται σε διαρκή εγρήγορση και που δε διστάζουν να είναι παρόντες κάθε φορά που το απαιτούν τα φλέγοντα προβλήματα του καιρού μας, χωρίς να φεΐονται κόπων ή προσωπικού κόστους.

Δεν θα ήθελα να αντισταθώ στον πειρασμό να διατυπώσω την ευχή να γνωρίσει η γενιά μου μέρες, όπου με παρρησία και εντιμότητα οι πνευματικοί άνθρωποι θα αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους και θα ηγούνται δημιουργικών και πρωτοπόρων κινήσεων.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Βασιλική Καραγιάννη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ (Νομός Κοζάνης): Κύριε Πρόεδρε, η ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων 2004 από την Αθήνα θεωρήθηκε μεγάλη επιτυχία και αυτό, γιατί θα γίνουν μεγάλα έργα και θα διαφημιστεί η χώρα μας και όλα αυτά θα επιφέρουν μια άνθηση και μια ανάπτυξη. Δέκτης, όμως, όλων αυτών θα είναι η Αθήνα. Εμείς οι Μακεδόνες βλέπουμε ότι όλα γίνονται για την πρωτεύουσα και έτσι καλλιεργείται η ιδέα ότι υπάρχει το αθηναϊκό κράτος.

Η Αθήνα έχει γίνει οικονομική δύναμη και κινεί τα νήματα παντού μόνη της στην Ελλάδα, γι' αυτό όλα τα έργα γίνονται σ' αυτήν και όλες οι αποφάσεις ευεργετούν, κατά κύριο λόγο, την ίδια. Από τη Μακεδονία βλέπουμε τους Αθηναίους, μάλλον, να μας θεωρούν, κατά κάποιον τρόπο, κατώτερους, αφού αυτοί ζουν στην πιο ακμαία πόλη της Ελλάδας. Αν συγκρίνουμε τα δύο μεγάλα αστικά κέντρα της Ελλάδας, νικήτρια βγαίνει, σαφώς, η Αθήνα, αλλά με μεγάλη διαφορά. Αυτό δείχνει ότι ακόμη και η συμπτωτούσα δεν μπορεί να ακολουθήσει τους ρυθμούς ανάπτυξης της Αθήνας. Η Αθήνα, λοιπόν, προσπαθεί να πλησιάσει το επίπεδο των άλλων μεγάλων ευρωπαϊκών πρωτευουσών και παραμελεί τη Μακεδονία.

Με αυτές τις προϋποθέσεις, το κράτος μπορεί να θέσει πιο γερές βάσεις, να γίνει πιο ισχυρό και έτσι δεν θα υπάρχει μόνο μία πόλη που θα αποτελεί το μισό και παραπάνω κράτος.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Πηνελόπη Παπαστεριανού.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΠΑΠΑΣΤΕΡΙΑΝΟΥ (Νομός Χαλκιδικής): Είμαι από το Νομό Χαλκιδικής και εκπροσωπώ το Λύκειο Ιερισσού.

Ζω σε ένα δήμο, σε μία επαρχία που αντιμετωπίζει αρκετά προβλήματα, όπως αντιμετωπίζει και κάθε επαρχία. Κλασικό φαινόμενο είναι οι συντηρητικές ιδέες που έχουν οι κάτοικοι της επαρχίας και η διάθεσή τους για κουτσομπολιό. Πράγμα που, όπως είναι φυσικό, απεχθάνονται οι νέοι και

προσπαθούν να το αποφεύγουν, καταφεύγοντας συνήθως στις μεγάλες πόλεις που δεν τους γνωρίζει κανείς.

Επίσης, η έλλειψη θέσεων εργασίας τους αναγκάζει να πηγαίνουν στα μεγάλα αστικά κέντρα, ελπίζοντας να βρουν μία καλύτερη και άνετη ζωή. Ακόμα και στο χώρο της εκπαίδευσης, που υποτίθεται πως όλοι έχουμε τις ίδιες ευκαιρίες, δεν έχουμε ίσες ευκαιρίες. Όλα τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ βρίσκονται στις πόλεις. Έτσι, όπως καταλαβαίνετε, μετά τη βασική εκπαίδευση, δηλαδή το Λύκειο, ευκαιρία για συνέχιση των σπουδών τους έχουν όσοι έχουν οικονομική ευχέρεια, γιατί πρέπει να φύγουν από την επαρχία, για να μείνουν στις πόλεις.

Δυστυχώς, όμως, εκτός από όλα αυτά τα προβλήματα, υπάρχουν και άλλα ακόμη πιο σοβαρά, όπως το θέμα της υγείας. Εδώ, υποτίθεται, ότι δε συγχωρούνται τυχόν ελλείψεις. Και, όμως, υπάρχουν σημαντικές ελλείψεις. Στο δήμο μου υπάρχει μόνο ένα ιατρείο, χωρίς εξοπλισμό και ένας μόνο γιατρός για όλο το δήμο. Το κοντινότερο κέντρο υγείας απέχει 40-60 χιλιόμετρα από τα απομακρυσμένα χωριά και χρειάζεται, περίπου, κανείς, μία - μιάμιση ώρα για να φθάσει σε αυτό.

Εγώ προτείνω να δοθούν αρχικά ευκαιρίες στους νέους, για καλύτερη ζωή, ώστε να μην καταφεύγουν στις πόλεις.

Να γίνουν έργα στην επαρχία και να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας, ώστε να βρίσκουν εύκολα δουλειά. Επίσης, να ιδρυθούν πανεπιστήμια, για να αποφεύγουμε το διαχωρισμό σε πλούσιους και φτωχούς, γιατί στην πραγματικότητα σπουδάζουν ή αυτοί που έχουν χρήματα, ή αυτοί που ζουν σε πόλεις. Και το πιο σπουδαίο από όλα είναι να γίνουν νοσοκομεία, κέντρα υγείας και ιατρεία σε διάφορα μέρη της επαρχίας.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Μανωλάκη.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΑΝΩΛΑΚΗ (Νομός Κορινθίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, εκπροσωπώ το Α΄ Ενιαίο Λύκειο Κορίνθου.

Κατ' αρχάς, νιώθω πολύ χαρούμενη και τυχερή που βρίσκομαι ανάμεσά σας. Ομολογώ πως δεν περίμενα οι συζητήσεις των συνεδριάσεων να είναι τόσο ενδιαφέρουσες, οικείες και αξιόλογες.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε μία από τις συνέπειες που έχει η υπερσυγκέντρωση πολιτών σε μεγάλα αστικά κέντρα και της περιθωριοποίησης των παραμεθόριων περιοχών και της υπαίθρου, που θεωρώ ότι λαμβάνει μεγάλες διαστάσεις.

Πρόκειται για την αποξένωση του ανθρώπου, τον ατομικισμό και την ιδιότητα. Δηλαδή, ότι ο καθένας ενδιαφέρεται για τον εαυτό του.

Συχνά διακρίνουμε έντονη αδιαφορία των πολιτών για τα κοινά και μία στροφή προς τον ιδιωτικό βίο. Δεν θα ήταν υπερβολικό να λέγαμε ότι οι περισσότεροι έχουν απολέσει κάθε αίσθηση του “συνανήκειν” σε ένα

ευρύτερο σύνολο.

Είναι γεγονός ότι ο υπερκαταναλωτισμός, η κατάρρευση των ιδεολογιών, ο άκρατος ανταγωνισμός, η περιθωριοποίηση, η αποχή από τις εκλογές, η τυποποίηση των super markets, οι διαφημίσεις, τα ροζ τηλέφωνα ως μέσο επικοινωνίας, το συναίσθημα που περιορίζεται, τα τηλεπαιχνίδια ως τρόπος συμμετοχής και επιβράβευσης της απάθειας, είναι μερικά από τα φαινόμενα που ζούμε και που μας κάνουν να προβληματιζόμαστε για το μέλλον.

Η περιθωριοποίηση αυξάνεται και το σύστημα αποβάλλει όσους δεν τα βγάζουν πέρα, βάσει των κανόνων του. Η κοινωνία μας δεν έχει χώρο για το συναίσθημα και τη διαφορετικότητα. Είμαστε μία κοινωνία, όπου ο καθένας είναι μόνος του και θεωρεί πιο ασφαλές να μοιάζει με τον άλλον, παρά να έχει δικό του όραμα.

Δυστυχώς, κάποιοι ζουν για να πονέσουν λιγότερο και όχι για να ευτυχήσουν. Και αυτό πιθανόν να οδηγήσει στη μοναξιά.

Υπάρχει πρόβλημα επαφής σώμα με σώμα. Στα μπαρ οι άνθρωποι απλά κοιτάζονται. Κλυδωνιζόμαστε ανάμεσα στον ατομικισμό και το νεοφυλετισμό. “Φυλές”, όπως ποδοσφαιρόφιλοι, διανοούμενοι, χρήστες της πληροφορικής, θεατές της λάμψης, εθνικιστές, θρησκευόμενοι, “κομματόσκυλα” και αντιρρησίες.

Η επιδειξιμανία, οι δηλώσεις πολιτικών και κομμάτων, τα σκυλάδικα, η τηλεόραση, τα φωτομοντέλα, και το χρηματιστήριο της Σοφοκλέους φαντάζουν ως τα πιο σύγχρονα παραδείγματα νεοκυνισμού.

Μερικοί ζουν για να αγοράσουν ένα καινούργιο αυτοκίνητο κάθε τρία χρόνια και να αποχαυνώνονται στην τηλεόραση.

Νέα στερεότυπα εμφανίζονται. Ο “εαυτούλης μας”, ο αθάνατος Νεοέλληνας, η ατομική μας μιζέρια, ο εγκλεισμός στα ερημητήρια της πιο εξημερωμένης μορφής κοινωνικού βίου, της πολυκατοικίας.

Τώρα, πια ζούμε σε μία παγκόσμια κοινωνία ανοικτών συνόρων. Όλοι, σχεδόν, βλέπουμε τα ίδια οράματα στην τηλεόραση, αγοράζουμε προϊόντα των ίδιων μεγάλων πολυεθνικών και φοράμε μπλου τζηνς.

Οι καθημερινές μας εμπειρίες στην εργασία, στην κοινωνική ζωή, στις φιλικές μας σχέσεις και τον έρωτα, επικεντρώνονται στο “εδώ και τώρα”, στην επιτακτική ανάγκη της προσωπικής ικανοποίησης, σε εκείνο το άμεσο αίτημα που είναι “θέλω να περνάω καλά”.

Είναι γνωστό ότι η διάδοση του πνεύματος του ατομικισμού, η αχαλίνωτη επιδίωξη του εγωιστικού συμφέροντος εκθέτει την υπόσταση κάθε έθνους, οδηγεί στην αναρχία και στην οπισθοδρόμηση του πολιτισμού και είναι βλαβερή, όχι μόνο στο κοινωνικό σύνολο, αλλά και στο οποιοδήποτε συμφέρον αυτών των ατόμων.

Προτείνουμε:

α. Ένα απόλυτα δημοκρατικό πλαίσιο εξουσίας που ο πολίτης θα είναι πολίτης με δράση και όχι απαθής θεατής των τετελεσμένων αποφάσεων.

β. Την ύπαρξη ενός ανθρωποκεντρικού κοινωνικού συστήματος, όπου ο άνθρωπος θα είναι στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος και θα είναι αυτοσκοπός και όχι μέσον.

γ. Την όσο το δυνατόν πιο δίκαιη κατανομή αγαθών, παροχή ίσων ευκαιριών για υγεία, μόρφωση και κυρίως εργασία.

δ. Τη συμμετοχή του ατόμου σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής δραστηριότητας.

Αναλογιζόμενοι όλα τα παραπάνω, διαπιστώνουμε πως το να είναι κανείς νέος σε μία τέτοια εποχή, είναι σίγουρα μία δύσκολη υπόθεση. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι νέοι αποτελούμε το πιο εκρηκτικό και απαιτητικό τμήμα της κοινωνίας. Είμαστε, όμως, και το πιο ευάλωτο. Μία δύναμη σε εξέλιξη, χωρίς να είναι εύκολο να προεικασούμε αν η εξέλιξη θα είναι καλή ή κακή. Ένα, όμως, είναι σίγουρο. Χωρίς τους νέους δεν συντελείται καμία εξέλιξη. Οι νέοι καταγορούνται, άλλοτε σαν ανεδαφικοί, απροσγείωτοι, ουτοπιστές ή επαναστάτες και άλλοτε, χαρακτηρίζονται σαν αδιάφοροι, ράθυμοι και απαθείς. Η πολιτεία, όμως, πρέπει να ξυπνήσει από το λήθαργο και να προσφέρει αρωγή στους νέους. Γιατί αν οι νέοι σε αυτούς τους πονηρούς καιρούς μείνουν αβοήθητοι, θα προσπαθήσουν να ξεφύγουν από τις δυσκολίες της ζωής, με τη βοήθεια των ναρκωτικών, με τις μυστικιστικές συγκεντρώσεις και με τη συμμετοχή τους σε τρομοκρατικές οργανώσεις. Την απουσία των ιδανικών θα την καλύψουν με τη στείρα άρνηση της ζωής και με την απάθεια.

“Η τύχη ενός έθνους εξαρτάται από τις ιδέες που έχουν οι νέοι του”, είχε πει ο Γκαίτε. Η ελληνική κοινωνία πρέπει να προσφέρει στους νέους της εκείνες τις ιδέες που θα τους κάνουν περήφανους για τον τόπο τους. Μία περήφανη νεολαία είναι η καλύτερη εγγύηση για το μέλλον, αρκεί να πάρει εγγυήσεις για το μέλλον. Ας μην αφήσει καμία πολιτεία, κανένα κράτος το περιθώριο για τέτοιου είδους λόγια σαν και αυτό όπως “γεννήθηκα χωρίς να θέλω”, “έζησα όπως ήθελαν οι άλλοι”, “θα πεθάνω χωρίς να θέλω”, “χάραγμα σε υπόγεια διάβαση”.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Κλεισαρχάκης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΛΕΙΣΑΡΧΑΚΗΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, όπως όλοι ήδη γνωρίζετε, έρχομαι από τη Θεσσαλονίκη, την πρωτεύουσα του Βορρά, από τη μεγαλόπρεπη βυζαντινή νύφη του Θερμαϊκού, εδώ στο λύκνο της δημοκρατίας και στο ναό του διαλόγου. Το θέμα που θα θίξω αποτελεί ευαίσθητη χορδή κάθε βορειοελλαδίτη και απασχολεί πιστεύω κάθε συνειδητοποιημένου Έλληνα πολίτη, που αναλογίζεται τις προεκτάσεις μιας τυχόν κόντρας του

ελληνικού βορρά με τον ελληνικό νότο.

Η Ελλάδα κινδυνεύει από τους Έλληνες πολίτες και όχι από την ανατολή ή τη δύση, ούτε από το σαρωτικό πολιτιστικό και οικονομικό κύμα της Αμερικής. Ο πολιτισμός της Ελλάδας, όμως, έχει ρίζες που φθάνουν στα βάθη των αιώνων και δεν ξεριζώνονται εύκολα.

Δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια έχουμε γίνει αυτήκοοι και αυτόπτες μάρτυρες περιστατικών που κλονίζουν την κοινωνική συνοχή και απειλούν την εθνική μας ομοψυχία. Έχουμε το πρόσφατο παράδειγμα στην πόλη μου, όταν μετά από έναν αγώνα καλαθοσφαίρισης, κάποιοι, επιεικώς αποκαλούμενοι αποπροσανατολισμένοι νέοι, οι “γνωστοί άγνωστοι” βιαιοπράγησαν εναντίον οποιουδήποτε έκανε το έγκλημα να έχει αμάξι με αθηναϊκές πινακίδες.

Φοβάμαι ότι αυτό αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου ενός προβλήματος που κλυδωνίζει την ελληνική κοινωνία. Η ιστορία μας έχει διδάξει ότι για τις μεγαλύτερες στρατιωτικές και πολιτικές ήττες της μεγιστοίας μας ευθυνόμαστε εμείς οι ίδιοι, η διχονοία μας. Κάθε τόπος της Ελλάδας είναι ξεχωριστός, αλλά αποτελεί Ελλάδα. Οι υβριστικοί χαρακτηρισμοί που κατά καιρούς ακούγονται και οι βιοπραγίες συνιστούν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της περαιτέρω όξυνσης του χάσματος αυτού. Τα ΜΜΕ με την καταλυτική τους επιρροή στις συνειδήσεις των ανθρώπων, συχνά προσανατολίζουν προς τέτοια πρότυπα.

Προτείνω να ξεριζώσουμε τα αγκάθια της διχονοίας που πληγώνουν την εθνική ομοψυχία. Αυτό θα γίνει μόνο, αν η Αθήνα συνειδητοποιήσει ότι η καρδιά της Ελλάδος δεν κτυπά σε αυτή, αλλά κτυπά στην επαρχία. Αν η Αθήνα φαλκιδευτεί στο κλεινόν της άστου, κινδυνεύει και η ίδια γιατί η αστυφιλία μοιάζει με γάγγραινα, που ξεκινάει από τα άκρα και φθάνει στην καρδιά.

Και εμείς οι Μακεδόνες, όμως, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι μπορούμε μόνοι μας να αναδείξουμε τον τόπο μας. Για αυτό απαιτείται ενίσχυση των θεσμών της τοπικής αυτοδιοίκησης. Βήμα προς αυτή την κατεύθυνση είναι μέσα στα πρότυπα της Βουλής των Εφήβων να δημιουργηθεί σε όλες τις πόλεις θεσμός τοπικών δημοτικών συμβούλων εφήβων.

Κύριοι συνάδελφοι, μήπως οδηγούμαστε στην πόλη κράτος των αρχαίων; Προτείνω να στηρίξουμε ηθικά, ψυχικά και οικονομικά κάθε απομακρυσμένη γωνιά της Ελλάδος και να κρούσουμε τον κώδωνα του κινδύνου στην Αθήνα για να σταματήσει να εθελουφλεί στα προβλήματα που καίνε την επαρχία.

Εμείς οι Έφηβοι Βουλευτές πρέπει να δώσουμε το παράδειγμα, δίνοντας όλοι τα χέρια. Δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε. Έχουμε τόσα που μας ενώνουν. Ας αγωνιστούμε όλοι μαζί, για να ανατείλει στην Ελλάδα ο ήλιος της ομοψυχίας, που θα φέρει τη πολιτισμική ανέλιξη και την οικονομική

ανάπτυξη. Η χώρα μας είναι πολύ μικρή για να τη διαιρούμε εμείς οι ίδιοι. Όλοι είμαστε πάνω απ' όλα Έλληνες “μητρός τε και πατρός τε και των άλλων προγόνων, απάντων τιμιότερον εστίν η πατρίς και παρά θεοίς και παρά ανθρώποις τον νουν έχουσι”.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Γεώργιος Αγαλιανός.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΑΛΙΑΝΟΣ (Νομός Ηλείας): Κύριοι συνάδελφοι, θέλω να θέσω ένα ερώτημα. Υπάρχει θανατική ποινή στην Ελλάδα; Όχι, καταργήθηκε, όταν αποκαταστάθηκε η δημοκρατία και όποτε επανέρχεται σαν θέμα από τους ακροδεξιούς (κρεμάλα στους προδότες, θάνατος στους εμπόρους ναρκωτικών κ.λπ.). Η δημοκρατική συνείδηση της ελληνικής κοινωνίας ανθίσταται σθεναρά, όπως αντιστάθηκε για το μακεδονικό, για τον Οτσαλάν, κ.λπ..

Στη χώρα, λοιπόν, που έζησαν κορυφαίοι φιλόσοφοι και διανοητές συνεχίζεται η προγονική παράδοση για άμεση δημοκρατία, άμεση δικαιοσύνη, λαϊκά δικαστήρια, αυτοδικία, τάγματα πολιτών κ.λπ.. Είναι συχνό πλέον φαινόμενο να γεμίζουν τα νεκροτομεία από λαθρομετανάστες, πόρνες και παρανόμους, ό,τι, δηλαδή, λαθραίο, ενοχλητικό και τελικά επικίνδυνο για τους φιλήσυχους πολίτες. Οι δολοφονίες λαθρομεταναστών στα σύνορα από τον ελληνικό στρατό, στην επαρχία από αστυνομικούς και ντόπιους επάρχους και τοποτηρητές της έννομης τάξης και στα αστικά κέντρα από αστυνομικούς και από αγανακτισμένους υποψήφιους ληστευόμενους, οι δολοφονίες ιερόδουλων από τον νταβατζή τους ή υποψήφιους πελάτες τους, οι δολοφονίες παρανόμων από ένστολους και μη είναι αποφάσεις ενός ιδιότυπου δικαστηρίου. Μέλος του δικαστηρίου αυτού είναι και τα ΜΜΕ, που δικάζουν και καταδικάζουν εκ των προτέρων ή εκ των υστέρων ότι περισσεύει από το παζλ της ελληνικής κοινωνίας. Το ρόλο των ενόρκων έχει η ίδια η ελληνική κοινωνία που παρέχει ηθική στήριξη στους ενόχους ή αφήνει το πεδίο ελεύθερο με την ανοχή της. Μάρτυρες αυτής της κατάστασης είναι τα ίδια τα θύματα, μάρτυρες που η μνήμη τους δεν γιορτάζεται καμία μέρα το χρόνο.

Κανείς, βέβαια, δεν περιμένει δικαιολογίες, όπως εκπυρσοκρότησε το όπλο ή εξοστρακίστηκε η σφαίρα για δολοφονίες μεταναστών, για να έχουν αποτελέσματα οι έρευνες της Ελληνικής Αστυνομίας για το θάνατο κάποιου, που στο κάτω - κάτω κανείς δεν πρόκειται να αναζητήσει.

Το συμπέρασμα είναι απλό: Στην Ελλάδα δεν υπάρχει θανατική ποινή. Υπάρχει άλλος τρόπος να ξεφορτωθείς αυτούς που περισσεύουν, πιο άμεσος, πιο αποτελεσματικός, πιο απειλητικός. Είναι το επίτευγμα της Ελλάδας στο τομέα της δικαιοσύνης και της εγκληματικότητας, που ακόμα και οι πιο προηγμένες χώρες το ζηλεύουν. Είναι η άδεια να σκοτώνεις.

Στην ωραιοποιημένη εικόνα της πραγματικότητας

απαλείφεται το γεγονός ότι οι λαθρομετανάστες, λόγω του χαμηλού ημερομισθίου τους, βοηθούν να κρατηθούν χαμηλά οι δείκτες του ΑΕΠ, όπως, επίσης, απαλείφεται ότι ο κάθε παράνομος είναι δημιουργήμα της κοινωνίας που τον ανέθρεψε, της ελληνικής κοινωνίας.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Πριν δώσω το λόγο στον επόμενο ομιλητή θα ήθελα να σας τονίσω ότι αυτές οι συνεδριάσεις έχουν και σαν αποτέλεσμα να μάθετε πως γίνεται ένας διάλογος. Δεν πρέπει να ανοίγουμε προς συζήτηση καινούργια θέματα και για το λόγο αυτό επιμένω να μην αποστηθίζετε μέσα από τα γραπτά κείμενά σας.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αλέξανδρος Οικονόμου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (Νομός Κοκκιάδων): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, το γεγονός ότι προέρχομαι από τη Σαντορίνη είναι αδιάφορο προς το θέμα που θα θίξω. Θα αναφερθώ σε ένα θέμα που απασχόλησε τη Βουλή των Εφήβων και ειδικότερα τη δική μας Επιτροπή, προκαλώντας ποικίλες συζητήσεις. Θα ήθελα να θέσω το ερώτημα αν μπορούν οι εξωκυβερνητικοί παράγοντες να ορίζουν τα κοινά. Κατά τη γνώμη μου, ασφαλώς όχι, γιατί άλλωστε έχουμε γνωρίσει τα αρνητικά, όπως για παράδειγμα στην Αμερική που σε ένα κρίσιμο περιβαλλοντικό συνέδριο οπισθοχώρησε σε μία συνθήκη μείωσης ρύπων που θα άμβλυνε το περιβαλλοντικό πρόβλημα εξαιτίας των πιέσεων των βιομηχανιών. Όλα αυτά σίγουρα οδηγούν στην κατάπτωση των δημοκρατικών θεσμών και αντί αυτά να καταδικάζονται από τα ΜΜΕ τα αναδεικνύουν. Τελειώνοντας, θέλω να τονίσω ότι δεν πρέπει να είναι μονολιθική η πολιτική των κυβερνήσεων.

Επίσης, δεν μπορεί ένας εξωκυβερνητικός οργανισμός να επιβάλει επιτακτικά αλλαγή πολιτικής.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη Μουρατίδου.

ΕΛΕΝΗ ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, εκπροσωπώ το Λύκειο Σοφού στην επαρχία Θεσσαλονίκης. Η χώρα μας είναι η πρώτη στην οποία γεννήθηκε και αναπτύχθηκε η δημοκρατία. Η εκκλησία του δήμου, ήταν το μέρος όπου συγκεντρώνονταν οι πολίτες για να πάρουν ομόφωνα αποφάσεις, που αφορούσαν την πόλη και το κράτος τους.

Με αυτό τον τρόπο σταμάτησαν οι πλούσιοι να εκμεταλλεύονται τους φτωχούς και, κατά κάποιο τρόπο, όλοι είχαν ίσα δικαιώματα. Μια άλλη, εξίσου, σημαντική ανισότητα που υπήρχε και μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει και σήμερα είναι η ανισότητα μεταξύ των δύο φύλων. Ενώ είμαστε περήφανοι που η δημοκρατία γεννήθηκε στη χώρα μας, δεν είμαστε περήφανοι που αυτό δεν ισχύει για όλους. Στην αρχή η δημοκρατία και τα πλεονεκτήματά της ίσχυαν μόνο για τους άνδρες, ενώ οι γυναίκες ήταν στο ίδιο επίπεδο με αυτό των

δούλων. Η γυναίκα θεωρείτο αντικείμενο και ιδιοκτησία του άνδρα και, μη αντέχοντας αυτή τη συμπεριφορά, κατέφυγε σε επαναστατικές πρακτικές. Μερικές από αυτές τις επαναστατικές πρακτικές είχαν επιτυχία. Ένα δικαίωμα που παρέχει η δημοκρατία σε όλους τους πολίτες είναι το εκλέγειν και εκλέγεσθαι. Στην αρχή οι γυναίκες αυτό το δικαίωμα δε μπορούσαν να το αποκτήσουν και μόλις το 1952 απέκτησαν οι γυναίκες αυτό το δικαίωμα. Σήμερα, θέλουμε όλοι να πιστεύουμε πως υπάρχει ισότητα μεταξύ των δύο φύλων, αλλά, δυστυχώς, και πάλι βλέπουμε καταστάσεις και γεγονότα που μαρτυρούν περισσότερο την ανισότητα. Στην πολιτική οι περισσότεροι υπουργοί, βουλευτές και άλλα αξιώματα τα κατέχουν ως “επί το πλείστον” οι άνδρες. Επίσης, διάφορα επαγγέλματα είναι προνόμιο των ανδρών, ενώ οι γυναίκες σπανίζουν σ’ αυτά.

Παλαιότερα, οι άνδρες εργάζονταν και συντηρούσαν την οικογένειά τους, ενώ οι γυναίκες ασχολούνταν με τα οικιακά. Σήμερα, έχει ανατραπεί αυτό το παλιό οικογενειακό καθεστώς και έχει επέλθει μία ισοροπία. Πρέπει όλοι να καταλάβουμε πως ζούμε σε μία κοινωνία ίση για όλους. Οι γυναίκες να συμμετέχουν στην πολιτική ισότιμα με τους άνδρες και να έχουν τις ίδιες ευκαιρίες. Η γυναίκα είναι πηγή ζωής.

Την ισότητα των δύο φύλων πρώτος τη δίδαξε ο Χριστός, αλλά, δυστυχώς, κανείς δεν άκουσε τα λόγια του. Στη χώρα μας δεν είναι σε μεγάλο βαθμό η ανισότητα των δύο φύλων, δυστυχώς, όμως, υπάρχουν χώρες που αυτή γίνεται έντονα αισθητή και απαγορεύεται αυτές να εργάζονται εκτός σπιτιού. Τα διάφορα αρνητικά φαινόμενα που επικρατούν σε διάφορες χώρες είναι φρικιαστικές εικόνες του 21ου αιώνα. Δεν είναι δυνατόν, γυναίκες κάποιων χωρών να στερούνται την ελευθερία τους, επειδή υπάρχει μεγάλη θρησκευτική επιρροή πάνω στο θέμα αυτό. Αυτές οι γυναίκες είναι πραγματικές ηρωίδες, που στερούνται την ελευθερία τους εν καιρώ ειρήνης και φανταστείτε την κατάσταση τους εν καιρώ πολέμου.

Αισθάνομαι ντροπή, που σε ορισμένες χώρες δεν είναι αισθητή η συνεισφορά της γυναίκας στη διαίωνιση του ανθρώπινου είδους και όχι μόνον. Αυτός είναι ένας σοβαρός λόγος που αρκετές χώρες στον πλανήτη δεν έχουν πρόοδο, ούτε στον οικονομικό, αλλά και στο πολιτικό τομέα. Για το λόγο αυτό, θα πρέπει να γκρεμίσουμε το τείχος ανάμεσα στα δύο φύλα.

Πρέπει, λοιπόν, όλοι άνδρες και γυναίκες να πιστέψουμε στην ισότητα των δύο φύλων και να προσπαθήσουμε ενεργά να την πραγματοποιήσουμε. Τότε όλοι θα έχουμε το λόγο να μιλάμε για πραγματική ευημερία, πραγματική ελευθερία και πραγματική πρόοδο των λαών. Ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Με την ευκαιρία να σας πω, ότι η πρώτη μορφή της κοινωνίας ήταν μητριαρχική.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αιμιλία Πετροκώστα.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΟΚΩΣΤΑ (Λευκωσία - Κύπρος): Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, ακούγοντας, χθες, τα όσα ειπώθηκαν, σχετικά με το καυτό θέμα των ναρκωτικών θα ήθελα να πω ότι ο κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να κάνει ό,τι θέλει στη ζωή του, φθάνει οι ενέργειές του να μην επηρεάζουν αρνητικά το κοινωνικό του περιβάλλον.

Στην περίπτωση ενός ναρκομανούς, ανεξάρτητα από το είδος των ναρκωτικών που χρησιμοποιεί, σκληρά ή ελαφριά, η κατάσταση την οποία βιώνει επηρεάζει όχι μόνο το στενό του περιβάλλον, αλλά και γενικότερα την κοινωνία, λόγω του ότι, αντί να συμβάλλει ενεργά στην κοινωνία, προκαλεί προβλήματα. Για να γίνω πιο σαφής, θα πω το εξής: Ο ναρκομανής από παραγωγικό κύτταρο της κοινωνίας καταλήγει ένα παράσιτο. Αφού, όταν ένας άνθρωπος βρίσκεται υπό την επήρεια ναρκωτικών, βρίσκεται και σε κάποια άσχημη κατάσταση και μπορεί να προβεί σε απεχθείς πράξεις, ακόμη και σε έγκλημα.

Ως εκ τούτου, πιστεύω, ότι το κράτος θα πρέπει να προβεί, κατά κύριο λόγο, στις απαραίτητες ενέργειες για πρόληψη της εξάπλωσης των ναρκωτικών στην κοινωνία μας και κατά δεύτερο λόγο στη θεραπεία. Τέτοιες ενέργειες είναι: η δημιουργία ενός συμβουλευτικού σώματος, με τη συμμετοχή του κράτους και άλλων οργανισμών και ατόμων, η ύπαρξη των απαραίτητων κινήτρων για υγιείς απασχολήσεις, που θα τους απομακρύνουν από το δρόμο των ναρκωτικών, η προσφορά από το κράτος βοήθειας σε άτομα, που αντιμετωπίζουν ψυχολογικά, οικονομικά και άλλα προβλήματα, αφού, όπως γνωρίζουμε, οι περισσότεροι ναρκομανείς είναι άνθρωποι με τέτοια προβλήματα και πιστεύουν ότι, καταφεύγοντας στα ναρκωτικά, μπορούν να βρουν εύκολη λύση στα διάφορα προβλήματά τους.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Λουκάς Ζίλο Γερμανός.

ΛΟΥΚΑΣ ΖΙΛΟ ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Η αγαπητή συνάδελφος που αναφέρθηκε στην ισότητα των δύο φύλων, ή μπερδεύει τα λόγια της ή εγώ δεν έχω καταλάβει καλά. Αναφέρει ως θέμα την ισότητα των φύλων και αναφέρει την γυναίκα ως ανώτερη. Αυτό δεν είναι καλύτερο, από το να αναφέρει τον άνδρα ως ανώτερο.

Είμαι από το 15ο Ενιαίο Λύκειο Θεσσαλονίκης. Το θέμα το οποίο θα με απασχολήσει είναι η φυλάκιση και η θανατική ποινή. Έχουμε αναφερθεί στο θέμα αυτό πάλι, αλλά ήθελα να προσθέσω κάποια πράγματα.

Η φυλάκιση υποτίθεται ότι αποτελεί μέτρο σωφρονισμού στις μέρες μας. Δημιουργεί, όμως, ένα κενό στη ζωή των κρατουμένων. Είναι ένα κενό, τόσο ψυχικό, όσο και σωματικό. Η περίοδος της φυλάκισης θεωρείται από όλους και όλες από τα χειρότερα πράγματα που μπορούν να συμβούν σε έναν άνθρωπο. Ο άνθρωπος εγκληματίας αντιμετωπίζεται

πλέον ως αντικείμενο και όχι ως υποκείμενο. Η αρχή της εξατομίκευσης εφαρμόζεται μόνο σε δικαστικό επίπεδο, ενώ είναι ανύπαρκτη στο σωφρονιστικό. Σε τελική ανάλυση η φυλάκιση προσθέτει αρνητικά στοιχεία και επιπτώσεις στον κρατούμενο. Αυτή η διαπίστωση, δηλαδή, ότι η φυλάκιση εκμηδενίζει κάθε έρεισμα της ομαλής επανένταξης του καταδικασμένου στην κοινωνία, πρέπει να αποτελέσει βασική αρχή για τη δράση των πολιτικών και την ανάπτυξη των πρωτοβουλιών. Πρωτοβουλιών, όμως, σωστού και ουσιαστικού περιεχομένου και όχι πράξεων που υποδεικνύουν ξανά και ξανά μια κάλπικη πολιτική πρωτοβουλία επιζητώντας επίδειξη πολιτικής βούλησης.

Ας μην περιοριστούν, λοιπόν, οι πολιτικοί μας, κατά τη διάρκεια της θητείας τους, σε μια τυπική άσκηση των καθηκόντων τους. Ας μην υποκύβουν οι δικαστές είτε μέσω προσωπικής προσπάθειας είτε μέσω της αύξησης του μισθού τους από την πολιτεία στο χρηματισμό. Ας αναθεωρήσουν οι αρμόδιοι τους αναξιόπιστους νόμους της εποχής μας, με προτεινόμενη λύση την αναθεώρηση του Συντάγματος, που μάλιστα συζητείται αυτόν τον καιρό. Ας πάνε να επικρατεί η παρούσα κατάσταση στις φυλακές. Είναι κατάσταση εξαθλίωσης, αθλιότητας και εκμηδενισμού της προσωπικότητας και της άποψης του κρατουμένου.

Επιτέλους, ας καταδικάσουμε την πράξη και όχι τον άνθρωπο. Η έξαρση της εγκληματικότητας οδηγεί μερικούς να διατυπώσουν την άποψη της επαναφοράς της θανατικής ποινής, που το λιγότερο είναι αντιδημοκρατική. Άλλη μια φορά ας αναζητήσουμε την ουσιαστικότερη αν και δυσκολότερη λύση, δηλαδή, αυτή της αλλαγής του κοινωνικού κατεστημένου. Καθώς και των βαθύτερων αιτιών της όδευσης προς το έγκλημα. Κανείς δεν έχει εξουσία πάνω στη ζωή. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τους ανθρώπους αλλά και για τα ζώα και για τα φυτά που μετατρέπονται σε θύματα της τεχνολογίας. Επίσης, η θανατική ποινή αντιτίθεται στο Σύνταγμα και αναιρεί την βασική έννοια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που με τόσο κόπο αποκτήθηκαν στο παρελθόν.

Πρέπει, επιπλέον, να καταλάβουν μερικοί, ότι η θανατική ποινή δεν αποτελεί μέσο σωφρονισμού, αλλά μέσο θανάτου για τον απλούστατο όσο και προφανή λόγο, ότι δε δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία στον κατηγορούμενο. Είναι πράξη που δεν ταιριάζει σε δημοκρατικά καθεστώτα, παρά μόνο σε ανελεύθερα και δικτατορικά. Σε περίπτωση δικαστικής πλάνης ο θάνατος εννοείται, ότι ούτε αναιρείται ούτε αποζημιώνεται. Επιτέλους πάνω απ' όλα, ας σταματήσουν να επιφέρονται οι δήθεν δημοκρατικές χώρες για το δημοκρατικό τους ήθος, ενώ ταυτόχρονα επικρίνουν βάνουσα βασικές αρχές του πολιτεύματος και της θρησκείας, π.χ. χωρών όπως το Ιράν και το Ιράκ, που αντετίθενται στα συμφέροντα των πρώτων. Οι κατηγορίες αυτές αποτελούν κλασικό παράδειγμα ανεγκέφαλης δραστηριότητας μερικών

ανθρώπων, που έχουν εξουσία. Αυτό, γιατί, ενώ εκτοξεύονται παρόμοιες κατηγορίες και αποστέλλονται στρατιωτικές δυνάμεις στον Κόλπο ή στο Κόσοβο δήθεν για επικράτηση δικαιοσύνης, ειρήνης και ευημερίας. Οι ίδιες πάντα χώρες υποστηρίζουν την θανατική ποινή και μάλιστα την εφαρμογή της.

Το πρόβλημα της θανατικής ποινής υπάρχει και στις προαναφερόμενες χώρες, δηλαδή, το Ιράν και το Ιράκ. Όμως, ας το πούμε, πλέον καθαρά. Οι ΗΠΑ δεν έχουν λόγο για τα προβλήματα που υπάρχουν σ' ολόκληρο τον κόσμο και που παράλληλα όσο και υποκριτικά αναπτύσσονται υπό άλλη μορφή στο πάτριό τους έδαφος. Στο Τέξας, μάλιστα, από την αρχή της εκεί επικρατούσας νομοθεσίας με τη θανατική ποινή έχουν πεθάνει εκατοντάδες άνθρωποι, εκ των οποίων πολλοί αθώοι.

Ας σταματήσουν, λοιπόν, μερικοί να επιφέρονται για τη δημοκρατία τους και για την πάταξη της εγκληματικότητάς τους. Ας ασχοληθούν με το να αναδιαμορφώσουν έστω και λίγο τις "δημοκρατικές διαδικασίες τους". Ας πάνε οι κατηγορίες ξένων χωρών προς την Ελλάδα για υπόθαλψη και ύπαρξη της τρομοκρατίας. Απλά, δεν τους πέφτει λόγος. Δεν έχουν την κατάλληλη αντιστοιχία στην κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα στη χώρα τους.

Ας ασχοληθούμε, λοιπόν, σε μαζικό επίπεδο, με τα ατομικά μας προβλήματα, ώστε να υπάρξει τόσο συμβολική, όσο και πραγματική πρόοδος σε όλα τα φλέγοντα θέματα της εποχής μας, που τόσο ταλαιπωρούν το σημερινό πολίτη και, κυρίως, το σημερινό άνθρωπο.

Αυτή είναι η κλασική κατακλειδα. Η πρακτική, όμως, μας λέει ότι πρέπει όλοι να παλέψουμε σκληρά, μέχρι να τα καταφέρουμε.

Ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Σωτηρία Μαυρομάτη.

ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ (Επικρατείας): Κατ' αρχήν, θα ήθελα να αναφερθώ στα σωφρονιστικά ιδρύματα. Δε διαφωνώ με την άποψη να βελτιωθούν. Νομίζω, όμως, ότι δεν πρέπει να είμαστε υπερβολικοί, διότι στο τέλος, αν υπερβάλουμε, η ζωή στις φυλακές μπορεί να ισούται με δωρεάν διακοπές για τους κρατούμενους.

Θα διαφωνήσω με την άποψη ότι υπάρχει ακόμη ανισότητα των φύλων, γιατί έχουμε δει γυναίκες γιατρούς και δικηγόρους, ταξιτζήδες και σε κυβερνητικές θέσεις. Έχουμε δει ακόμα και άνδρες, οι οποίοι βοηθούν τις γυναίκες τους σε ό,τι χρειάζονται. Τελικά, μήπως ο υπερβολικός φεμινισμός είναι μια μορφή φανατισμού;

Θα αναφερθώ στο θέμα ότι η επαρχία παραμερίζεται. Εγώ έχω δει ότι στην επαρχία παραμερίζεται και η τέχνη. Γιατί, ενώ στις μεγάλες πόλεις υπάρχουν πολιτιστικά κέντρα, γίνονται εκδηλώσεις και όλα τα σχετικά που αναφέρονται στους νέους, στην επαρχία δε γίνεται τίποτα απ' αυτά.

Δίδονται άπειρες ευκαιρίες στους νέους για τη μύηση στο χώρο της τέχνης, ενώ στην επαρχία υπάρχει η αδιαφορία της πολιτείας, άρα και των κατοίκων. Η τέχνη παραμερίζεται και η προβολή της είναι ελάχιστη. Έτσι, ένα μεγάλο ποσοστό των νέων μένουν ανίδεοι. Τελικά, λίγοι γνωρίζουν ότι η τέχνη είναι απαραίτητη για την αναβάθμιση. Εμένα αυτή η κατάσταση δεν μου αρέσει. Το ίδιο συμβαίνει και σε πολλούς φίλους μου που ξέρω. Γι' αυτό αδιαφορούν για την τέχνη. Ελπίζω να μην αδιαφορούν αυτοί, ενώ οι ίδιοι οι υπεύθυνοι αδιαφορούν για μας τους νέους της επαρχίας.

Μας ζητήσατε να θίξουμε κοινωνικά προβλήματα που μας απασχολούν. Να, λοιπόν, ένα σημαντικό πρόβλημα, το οποίο παραμένει άλυτο. Ταυτόχρονα εσείς μιλάτε για αναβάθμιση της χώρας, λόγω της ένταξης στην ΟΝΕ και στην ΕΕ. Όταν, όμως, λέτε αναβάθμιση, μήπως εννοείτε αναβάθμιση επιπέδου των κατοίκων της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης; Η Ελλάδα, όμως, δεν είναι μόνο αυτές οι δύο πόλεις. Ούτε εκεί συγκεντρώνεται όλος ο πληθυσμός. Εμάς, λοιπόν, γιατί μας ξεχνάτε;

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Γυφτάκη.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΥΦΤΑΚΗ (Νομός Κοζάνης): Θα ήθελα να αναφέρω κάποιες προτάσεις. Αφορούν συγκεκριμένα, κυρίως, τα προβλήματα της περιοχής μου.

Μια πολύ απλή πρόταση είναι π.χ. η πύκνωση της συγκοινωνίας στις περιοχές της υπαίθρου κυρίως και συγκεκριμένα στην περιοχή μου. Για να μεταφερθούμε από την επαρχία στην πρωτεύουσα του Νομού Κοζάνης, δεν χρησιμοποιούμε λεωφορεία του Νομού μας, αλλά του Νομού των Ιωαννίνων.

Η δημιουργία, επίσης, κέντρων ψυχαγωγικών και χώρων πνευματικών για τους λίγους νέους, και όχι μόνο, είναι απαραίτητα για κάθε νέο, κάθε εποχή και κάθε περιοχή.

Πιστεύω, επίσης, ότι πρέπει να γίνει κάποια ενημέρωση για την ιστορία και την ελληνικότητα της Μακεδονίας μας, κυρίως με δηλώσεις των πολιτικών στα ΜΜΕ, αφού αυτά κυρίως διαμορφώνουν σε μεγάλο βαθμό την κοινή γνώμη.

Όσον αφορά το σχέδιο “Καποδίστριας” πιστεύω ότι τα μειονεκτήματα είναι περισσότερα από τα πλεονεκτήματα, αφού πολλές κοινότητες ενώνονται, κλείνουν δημόσιες υπηρεσίες, κλείνουν σχολεία και κατά συνέπεια κλείνουν και σπίτια.

Έτσι, κάθε άλλο παρά δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας, ενώ ανθούν έριδες, διαξιφισμοί και διαφωνίες στις κοινότητες και τους δήμους και δυσκολεύει όλο και περισσότερο η λειτουργία τους. Προτείνω να γίνει αναδόμηση του συστήματος, να μελετηθεί από την αρχή, έτσι ώστε να υπάρξουν τα επιθυμητά αποτελέσματα για όλους.

Ως εκπρόσωπος του σχολείου μου, ζητώ να στέλνονται όλοι οι καθηγητές έγκαιρα σε όλα τα σχολεία της Ελλάδας, γιατί φέτος υπήρξαν αρκετά προβλήματα,

αφού αρκετοί καθηγητές άργησαν να έρθουν στο σχολείο μου, με αποτέλεσμα να γίνεται μαζική παράδοση της διδαχθείσας ύλης και να υπάρχει έλλειψη χρόνου, ώστε να καλυφθεί η απαιτούμενη, όχι μόνο διδακτέα, αλλά εξεταστέα ύλη. Να αποστέλλονται έγκαιρα όλα τα αναγκαία έγγραφα που αφορούν την ενημέρωση καθηγητών και μαθητών.

Στο σχολείο μου η πλειοψηφία των μαθητών προέρχεται από την Αλβανία και φιλοξενείται στη μαθητική εστία της περιοχής. Με βάση τους Βορειοηπειρώτες μαθητές, και όχι μόνο, εκείνο που ζητάμε είναι να “διαπολιτισθεί” το σχολείο μας. Δηλαδή, να διαμορφωθεί και να λειτουργεί το σχολείο μου, όπως λειτουργούν πολλά σχολεία της Ελλάδας, δηλαδή με τις επιχορηγήσεις της ΕΕ. Δεν ξέρω το λόγο, αλλά κάποιοι καθυστερούν στο να προβούν στις απαραίτητες ενέργειες γι' αυτό το έργο, που έχει μεγάλη σημασία, τόσο για το κράτος, όσο και για τη συγκεκριμένη περιοχή. Με τις προτάσεις που έκανα, δεν αποβλέπω μόνο στην επίλυση αυτών των προβλημάτων, αλλά εάν υλοποιηθούν θα εγκατασταθούν σ' αυτές τις περιοχές.

Δεν ζητώ, αλλά απαιτώ από το κράτος προσοχή και σε εμάς και εμείς με τη σειρά μας θα βοηθήσουμε στην επιτυχία όλων αυτών των στόχων, αλλά και ακόμα περισσότερο. Όλοι μαζί για μια υπαίθρο γεμάτη ζωή και οράματα. Πρέπει να ποτίσουμε τις ρίζες ενός μεγάλου και πανύψηλου δέντρου, του δέντρου της Ελλάδας.

Σας ευχαριστώ.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Σοφία Σπυρλιάδου.

ΣΟΦΙΑ ΣΠΥΡΑΙΑΔΟΥ (Νομός Κιλκίς): Η μόρφωση, και γενικότερα η παιδεία, δεν είναι αυτή που επιτρέπει στις γυναίκες να ανακαλύψουν τις πραγματικές τους επιθυμίες, π.χ., εάν θέλετε να μάθετε σε τι προσπαθούν να μοιάσουν οι Αμερικανίδες, δεν έχετε παρά να παρακολουθήσετε μια χολιγουντιανή ταινία. Το αμερικανικό όνειρο ενσαρκώνεται στις κατάξανθες, πανύψηλες, πανέξυπνες ηρωίδες, με συνήθως αξιοθαύμαστες αθλητικές επιδόσεις. Από πολλές απόψεις, λοιπόν, η θέση της γυναίκας στην κοινωνία των αναπτυγμένων χωρών, δεν είναι καλύτερη από τη θέση της γυναίκας στη δική μας χώρα, αφού και στις δύο περιπτώσεις η γυναίκα καλείται να διαδραματίσει ένα συγκεκριμένο ρόλο και να μιμηθεί κάποια φτιαχτά πρότυπα, ώστε να θεωρηθεί επιτυχημένη. Σε αυτή της την προσπάθεια αφιερώνει πολύ χρόνο και κυριολεκτικά ξεχνάει να αναζητήσει το δικό της όνειρο, που για κάθε γυναίκα είναι διαφορετικό.

Δεν είπα ότι οι περισσότερες γυναίκες στον τόπο μου που θέλουν να παντρευτούν, ψάχνουν το νυφικό τους από τώρα, για να παντρευτούν του χρόνου. Απλά τα περισσότερα κορίτσια της ηλικίας μου θεωρούν τον γάμο κάτι εξίσου σημαντικό και αυτονόητο, μαζί με την επαγγελματική τους αποκατά-

σταση. Αυτό δεν αλλάζει σε τίποτα τις απόψεις μου και ούτε αποτελεί ελαφρυντικό για όσες θεωρούν προτιμότερο το να προσαρμόζονται στις απαιτήσεις της κοινωνίας, από το να προσαρμόζουν την κοινωνία στις δικές τους απαιτήσεις.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ιωάννα Ρωμαίου.

ΙΩΑΝΝΑ ΡΩΜΑΙΟΥ (Νομός Φθιώτιδας): Οι προτάσεις που θα κάνω αφορούν μόνο το Νομό και την περιφέρειά μου. Θα αναφερθώ στον τουρισμό και στην τουριστική ανάπτυξη του Νομού μου. Θα ήθελα να ζητήσω τη θαλάσσια σύνδεση του Νομού μου με το λιμάνι του Πειραιά, από ταχύπλοα σκάφη μεταφοράς επιβατών, με σκοπό την εκδρομή και την παραμονή των τουριστών στο Νομό μου. Επίσης, θα ήθελα να ζητήσω τη συγκοινωνιακή σύνδεση Αιδηψού - Ραχών - Στυλίδας - Καμένων Βούρλων. Με αυτό τον τρόπο οι κάτοικοι των Αθηνών θα οδηγηθούν σε εξαιρετικές διακοπές στην ενδοχώρα και θα απολαύσουν τις εξαιρετικές παραλίες μας. Έτσι, θα ωφεληθεί και η περιφέρειά μου.

Προτείνω την αλλαγή σκεπτικού στο ΥΠΕΧΩΔΕ για τη ζεύξη του Μαλιακού Κόλπου, ώστε να αποφύγουμε τη μεγάλη περιβαλλοντική καταστροφή που μας επιβλήθηκε, χωρίς να θέλουμε και χωρίς να έχει υπολογισθεί εκ των προτέρων η καταστροφή. Με εντυπωσιάζουν οι απεραντολογίες και ο ρατσισμός των τεχνοκρατών προς τον υπόλοιπο λαό, ο οποίος έχει προχωρήσει στις σκέψεις και τους έχει αφήσει πολύ πίσω. Αυτό δεν το καταλαβαίνουν; Μάλλον δεν θέλουν.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η δική μας επιτροπή κινείται σε έναν πάρα πολύ καλό προβληματισμό και νομίζω ότι θα έχει ένα πλούσιο υλικό που θα καταγραφεί.

Εκτιμούμε το γεγονός και ιδιαίτερα ο Πρόεδρος της Βουλής ο κ. Κακλαμάνης, παρότι απευθύνθηκαν σε εσάς πολλά κανάλια και ΜΜΕ, προκειμένου να μετατραπουν αυτές οι συνεδριάσεις σε ένα λογοθέαμα μιας χρήσης, ότι κρατήσατε σε υψηλό επίπεδο αυτό το πρόγραμμα, με την ευθύνη που σας διακρίνει, χωρίς την παρότρυνση κανενός. Δε συμμετείχατε σε τέτοιες εκπομπές που περιορίζουν και μικραίνουν το ρόλο της Βουλής των Εφήβων. Κρατήσατε σε υψηλό επίπεδο αυτή την προσπάθεια, ώστε αυτός ο θεσμός να έχει μέλλον και να βελτιωθεί περισσότερο. Δεν παρασυρθήκατε στην εμπορευματοποίηση του όλου θέματος. Αυτό είναι μια θετική εξέλιξη για την οποία και ο Πρόεδρος της Βουλής σας συγχαίρει.

Αύριο στις 9.00' η ώρα θα συνεχίσουμε με τις δευτερολογίες και αύριο θα γίνει και η κλήρωση των αντιπροσώπων σας που θα μιλήσουν στην Ολομέλεια.

Στο σημείο αυτό και περί ώρα 20.40' λύθηκε η συνεδρίαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ